

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 119

Dijous, 29 d'abril de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 78, segona i darrera reunió

S U M A R I

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la legislació estatal relativa als ports d'interès general (tram. 302-00230/08) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 302-00231/08) p. 9

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la imposició de límits de velocitat variable als accessos a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 302-00232/08) p. 15

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la crisi econòmica i la desocupació (tram. 302-00233/08) p. 20

Proposta de resolució

sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 250-02821/08) p. 25

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 78.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la legislació estatal relativa als ports d'interès general (tram. 302-00230/08)

Ho fem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la legislació estatal relativa als ports d'interès general, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller Joaquim Nadal i Farreras, estem molt contents que ens acompanyi en la substanciació d'aquesta moció subsegüent que..., no ho sé..., em sembla que han tingut quinze dies per meditar, per fer, diguem-ne, un esforç d'interiorització, d'estudi, i sembla que l'esmena que ens han presentat, doncs, s'acosta més a allò que nosaltres defensàvem a la interpellació que no pas a una resposta, diguem-ne, molt tancada, molt defensiva, que vostè, diguem-ne, va interpretar –si em permet utilitzar aquest verb– en aquesta tribuna.

Senyores i senyors diputats, estem parlant d'autogovern. Al llarg d'aquest Ple..., i sobretot ho veurem d'una manera molt..., diguem-ne, molt rellevant en el darrer punt de l'ordre del dia d'avui, amb relació al Tribunal Constitucional, però, parlem d'autogovern que té diversos vessants, i en aquesta moció subsegüent estem parlant d'un d'aquests vessants, que queda fora del que és el debat estatutari.

L'autogovern el defensem, defensant l'Estatut de Catalunya. Però l'autogovern també el defensem –l'hem de defensar, senyores i senyors diputats– evitant que lleis del Govern espanyol, lleis que es tramiten en el Congrés i en el Senat, doncs, puguin laminar l'autogovern de Catalunya. I aquest és el cas que estem debatent, que estem discutint en aquesta moció subsegüent.

Hi ha una revisió de la Llei de ports, per entendre'ns, que intenta laminar –de fet, el projecte de llei ja ho aconsegueix– aquells progressos en autogovern que vam aconseguir a partir de l'any 1998; que ens va per-

metre dibuixar un model insuficient, un model que ens queda curt, però que ens ha permès, tanmateix, avançar, que és el model de les autoritats portuàries; que ens ha permès que les decisions es poguessin prendre des de Catalunya mateix. No tenia sentit aquell «artilugi» que va idear, en el seu moment, el senyor Borrell –el ministre Borrell–, que..., recordin, que això, diguem-ne, a vegades la memòria és fràgil, no?, que va crear dos instruments dels quals n'estem parlant molt. Per una banda, Puertos del Estado; era absolutament inaudít que des de la capital de l'Estat, que no té mar, es pogués gestionar el conjunt del sistema portuari d'interès general de l'Estat espanyol. I, per altra banda, AENA, Aeropuertos Españoles y Navegación Aérea.

L'any 98 vam aconseguir, diguem-ne, trencar aquesta inèrcia centralista i donar capacitat de decisió als ports, i d'aquí els excel·lents resultats del port de Tarragona i del port de Barcelona durant els darrers anys, que ens ha permès, diguem-ne, fer una gestió que s'adeqüés molt més a la realitat del territori, i, diguem-ne, a la realitat de l'economia productiva d'aquest territori que és Catalunya.

Ley de Puertos. Revisió d'aquesta llei de ports que el que fa és una involució clara en aquest sentit: obliga al fet que determinades decisions de les autoritats portuàries, doncs, hagin d'estar aprovades pel representant de Puertos del Estado, que tindrà un dret a veto que pot condicionar absolutament totes les decisions. Per altra banda, incorpora una tirallonga d'elements en el quals els informes de Puertos del Estado passen a ser informes de caràcter vinculant. S'hi incorpora una nova figura, que és un recurs que no existia sobre determinades decisions de les autoritats portuàries. Per tant, sempre, en darrera instància, tornarà a ser Puertos del Estado qui decideixi allò que és bo i allò que no és bo en base a un pretès interès general, que l'interès general, evidentment, el decideix el Govern espanyol.

Des d'un punt de vista més operatiu, estableix un nou sistema tarifari que el que fa és castigar justament aquells ports que han apostat per la importació i l'exportació, i afavoreix aquells altres ports com València o com Algesires, que, bàsicament, al que es dediquen, diguem-ne, és a gestionar contenidors en trànsit, que és un plantejament absolutament diferent.

Aquests són els elements, aquestes són les amenaces que es veuen, a més a més, encara empitjorades per una bateria de 420 esmenes que han presentat conjuntament els grups parlamentaris del PP i del PSOE, conjuntament.

I, davant d'això, senyores i senyors diputats, considereu que hem de reaccionar. Cal que reaccionem novament. I el sentit d'aquesta moció va en aquesta línia: constatar que estem davant d'una nova amenaça, no una amenaça genèrica, sinó molt concreta a l'autogovern de Catalunya; i, per altra banda, doncs, fer una presa de posició, formal, solemne, d'aquest Parlament en el sentit de defensar un model de gestió que, per bé que és insuficient, ens ha permès avançar de manera molt significativa els darrers anys.

Per tant, avui, en aquest primer punt de l'ordre del dia d'aquest segon dia del Ple, comencem, malauradament...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...havent de tornar a defensar un autogovern que sistemàticament es veu amenaçat per foc amic i per foc enemic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la presentació de l'esmena, en nom dels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana per Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Moltes gràcies, president. Sí, és cert, senyor Rull, que aquest és un debat sobre l'autogovern. I com que és un debat d'autogovern una de les peces elaborades i pactades pel Govern amb la societat civil, amb els sectors socials i econòmics i amb les forces polítiques és el Pacte de les infraestructures.

Quan hem tingut..., quan es va produir aquí el debat entre el conseller i vostè, realment... –algunes ocasions i després tindrem oportunitat de comentar-ho cap al final–, res feia presagiar que arribéssim a un acord; perquè la posició, evidentment, que vostès plantejava estava, doncs, en un grau de radicalisme important. Però hem trobat en aquesta ocasió punts d'acord... –la moció presentada pel Grup de Convergència i Unió–, punts d'acord que –i segons se m'ha comentat, també, de forma oficiosa– serà la nostra esmena acceptada pel Grup de Convergència i Unió.

El primer punt no te discussió. Al primer punt, hi coincidim tots, que els ports d'interès general, Barcelona i Tarragona, en aquest cas, són peces clau del desenvolupament econòmic del país. I, per tant –ho diu el Pacte d'infraestructures, que és el nostre full de ruta en aquesta matèria; ho diu la moció de Convergència i Unió–, hi donarem suport.

El dos. En l'apartat 2 de la moció, nosaltres hem introduït... –sí, aquí–, una esmena de modificació justament en consonància amb la mesura 52 del Pacte d'infraestructures, que parla exactament de la millora de la gestió dels ports de Barcelona i de Tarragona, i que compromet als signants a negociar la modificació de la legislació portuària estatal per tal que els ports d'interès general reforcin la seva autonomia de gestió i puguin elaborar i executar una planificació i unes polítiques comercials i tarifàries pròpies i autònomes.

També parla el pacte d'un altre element important en el reforçament d'aquestes dues grans infraestructures, que és la inversió, fins a l'any 2015, de quasi 500 milions en el port de Barcelona i 340 milions en el port de

Tarragona. Per tant, no només la voluntat de negociar, a nivell estatal, la major capacitat i autonomia dels ports, sinó també una inversió substancial per al seu funcionament.

Però voldria referir-me, també, als compromisos que el Govern manifesta en aquesta matèria. I creiem, senyor diputat, que, en aquest sentit, el conseller, fa quinze dies va ser prou clar. El primer, en el procés de debat d'aquesta llei, que ha acabat el període de presentació d'esmenes al Congrés de Madrid, tant l'actitud del Departament com la del Govern van en la línia d'aquesta mesura: en la línia de la defensa, de l'acord, d'allò que diu el pacte en matèria dels ports d'interès general. En la defensa –segon apartat– d'una major autonomia portuària. En la defensa –tercer punt, també va ser subratllat pel conseller– d'una major capacitat i autonomia financera: el que diu la mesura 51 d'aquest acord. I és fals que puguin perdre els nostres ports.

Un quart punt també assenyalat en la intervenció del conseller, que defensa i defineix l'actitud del Govern és allò que es fa ressò el Govern amb relació al que diuen les mateixes autoritats portuàries: que no temen perdre autonomia amb aquest projecte de llei. Al contrari, ho definia clarament en aquella frase que «les mateixes autoritats portuàries de Tarragona i de Barcelona consideren que amb aquesta llei guanyaran» –guanyarem, deien ells– «trànsit, no de contenidors buits, sinó de contenidors plens». També és l'ocasió d'intervenir en el sector de l'estiba, que és un dels temes importants que en aquesta llei es tracten, sense arribar a trencar els equilibris necessaris per al funcionament dels ports.

I, per una altra banda, assenyalar que en la lluita i en la defensa d'aquesta major autonomia portuària, tant de gestió com tarifària, el que s'intenta és complir dos grans objectius que també estan reflectits en el Pacte de les infraestructures, que és guanyar quota de mercat per part del port de Barcelona i del port de Tarragona en el conjunt de ports del país, i també en el de la Mediterrània.

I per això, senyor diputat, m'anticipo a la seva acceptació de l'esmena, crec que és una excel·lent oportunitat. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Avui parlarem d'autogovern: autogovern és la defensa que farà el Govern dels interessos dels ports de Tarragona i de Barcelona en la tramitació d'aquesta llei i autogovern és...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...el desenvolupament d'aquest pacte tan rellevant per al futur econòmic del país.

Gràcies, diputat; gràcies, conseller, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. El senyor Pere Vigo, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, jo crec que és important, en aquesta ocasió subsegüent a la interpellació que va presentar el senyor Rull, que féssim una mica de retrospectiva i emmarquéssim una mica quina és la situació en què ha quedat la Llei de ports i com ha quedat aquesta nova orientació que ha de tenir aquesta llei. Perquè el text de la modificació de la llei de ports, que està actualment en tramitació en el Congrés dels Diputats suposa una decepció en molts aspectes. Perquè en la negociació de l'Estatut es van descartar importants traspassos de competència en matèria portuària i aeroportuària, alludint a aquestes noves atribucions..., serien concretes mitjançant lleis complementàries; concretament, hauríem de recordar algunes paraules que es van dir en aquest sentit, que era voluntat del Govern aprovar en poc temps «dues lleis que permetran els traspassos de la gestió de ports i aeroports». I és de calaix que la modificació de la Llei de ports hauria estat una oportunitat per excel·lència per tal de fer efectius aquests compromisos. Hauria estat desitjable que aquesta voluntat descentralitzadora en matèria portuària s'hagués fet palesa a la Ley de puertos, però, malauradament, no tenim cap referència que ens faci..., en fi, sospitar que això s'acomplirà.

L'Estatut original del Parlament de Catalunya, el de veritat, el que vam aprovar el 30 de setembre, atribuïa un règim especial de funcionament al port de Barcelona i al port de Tarragona, en acordar entre la Generalitat i l'Estat..., i concretava que una llei del Parlament hauria de definir la seva organització, el seu règim jurídic, encara que respectant els principis bàsics de legislació de l'Estat en matèria de ports d'interès general. De fet, es preveia el traspàs a la Generalitat de la competència d'executar la política portuària estatal i de dirigir, coordinar, explotar, conservar i administrar els ports d'interès general de Catalunya i dels serveis que s'hi presten.

Doncs bé, de tot això, res. La Llei de ports no en fa cap esment. Contràriament, hi ha diverses modificacions que consoliden més el paper fiscalitzador de l'Estat en política portuària i en les regulacions econòmiques, que poden constituir un llast en el desenvolupament de l'àrea d'influència del port de Barcelona i en ell mateix.

En primer lloc, val a dir que malgrat l'Estatut aprovat al Congrés, que diu en el seu article 140.2 que «la Generalitat participa en els organismes d'àmbit supraautonòmic que exerceixen funcions sobre les infraestructures de transport situades a Catalunya i que són de titularitat estatal», no ens consta que aquest precepte modifiqui la composició de Puertos del Estado, i, per tant, la Generalitat no formarà part de l'organisme que pren les darreres decisions en l'àmbit portuari.

En l'àmbit estratègic de la Llei de ports, manté que Puertos del Estado aprovi definitivament les decisions estratègiques de cada port, aprovi la seva política econòmica, redacti els plecs de regulació dels serveis, fiscalitzi la política de fixació de tarifes i bonificacions, estableixi els nivells de qualitat. En altres paraules, les autoritats portuàries segueixen sense tenir l'autonomia

necessària per poder dur a terme una política de gestió pròpia que faci atenció a un mercat cada cop més competitiu.

I en la qüestió econòmica sembla que es va cap endarrer també, perquè el port de Barcelona, que es pot entendre com una empresa que produeix l'1,6 per cent del PIB català i que és el nexa vital entre les importacions i les exportacions, haurà de competir amb la resta de ports internacionals amb una política de preus rígida i que serà exposada als seus competidors mitjançant la Llei de pressupostos anuals. Així com altres ports tenen capacitat de maniobra comercial que els permet l'atenció estratègica de demandes i oportunitats immediates, la nova llei restringeix la maniobra comercial dels ports catalans i impedeix poder intervenir internacionalment d'una forma competitiva.

Per tant, l'esmena que hem fet els grups que donen suport al Govern conté els principis bàsics per atenuar tot això. Primer, la introducció de la possibilitat que una comunitat autònoma gestioni un port d'interès general; segon, la participació autonòmica almenys de la Generalitat de Catalunya en la qualificació dels ports existents en el territori com d'interès general. Tercer, establiment consensuat entre Estat i comunitats autònomes de la determinació del Fons de compensació interportuària. I quart, alternativament, si és possible, suprimir el Fons de compensació interportuària; els ports han de funcionar en règim de lliure de competència, i, si l'Estat o una comunitat autònoma els vol subvencionar, que ho faci dins dels límits fixats per la normativa vigent. És per tant que aquesta esmena, que anava dirigida precisament a resoldre aquestes directrius que es volen donar des de les lleis estatals..., es puguin corregir.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Llobet, Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, bé, enraonar de ports..., per nosaltres és un tema important, no?, encara que sí que és veritat que, en aquest cas, li diem al senyor Rull que no compartim la diagnosi que vostè va fer l'altre dia; encara que sí que és veritat... –si em permet que fem primer una mica de memòria històrica, no?–, és veritat que l'any 96 un dels acords que hi va haver entre el Partit Popular i Convergència i Unió va ser la modificació del model de gestió dels ports, no només a Catalunya, sinó a la resta d'Espanya, aquells ports d'interès general, no? Una modificació que va dur, evidentment, una major competència per part dels ports, una major competència i una major autonomia de gestió, i ha fet que efectivament els ports de Tarragona i Barcelona hagin sigut uns ports competitiu i uns ports que hagin demostrat una internacionalització de la seva activitat força important i que tots, siguin del color que siguin, els que han estat duent a terme aquesta tasca..., ha sigut del tot satisfactòria.

I també és veritat, i això no és «baladí» recordar-ho, que l'any..., i amb els governs del Partit Popular, va ser quan es van començar a projectar i a pressuposar aquelles obres de millora, d'ampliació dels ports de Barcelona i de Tarragona, que ara estem veient els seus fruits, i que efectivament, conjuntament amb la modificació del creixement del port, la modificació del creixement del port de Tarragona, i també la projecció de la modificació del creixement de les grans infraestructures de Catalunya, com pot ser també l'aeroport del Prat, han sigut projectes que ara mateix estan veient la llum perquè van ser gràcies també a una filosofia que volia, no la retallada d'aquella..., o involució autonòmica per part del Govern a l'Estat cap a Catalunya o cap als ports o les infraestructures d'interès general, sinó al revés, un creixement i una competitivitat d'aquestes infraestructures.

Ara mateix el que es produeix, senyor Rull, no és més que una modernització i una adequació d'aquesta llei. En cap moment es produeix, així mateix..., i aquí he de dir que coincideixo plenament amb la intervenció que va fer el senyor Nadal, encara que no li agradí a vegades compartir criteris amb el Partit Popular, com va dir en la seva intervenció, però sí que és veritat que era una llei que es va aportar per part del Govern, que no era una llei correcta. Si no, no s'haurien fet 419 esmenes, no s'haurien presentat 419 esmenes; esmenes que en cap moment van dirigir-se a produir o una involució o una LOAPA, una pèrdua de competències... Més al contrari, perquè en ficar-se en contacte amb els diferents portaveus d'infraestructures, el nostre portaveu d'infraestructures, el senyor Ayala, amb els diputats..., més aviat és al contrari: el que es vol és tindre major autonomia, el que es vol és dotar de major autonomia els ports, les autoritats portuàries, consell d'administració, perquè ho puguin regular i autoregular-se. Això no vol dir, evidentment..., que no es perdi, que no es perdi el que és important, que és l'interès general, l'interès comú dels ports generals de l'Estat.

Senyor Rull, nosaltres en aquest cas no entenem que hi hagi una involució autonòmica, no entenem que hi hagi una LOAPA. Evidentment, el que hi ha és una modernització d'una llei que es va aprovar fa uns dotze anys, que és normal que ara... A més, una llei que està en tràmit parlamentari, una llei de què encara no està ni assignada la ponència, i per tant és lògic que en aquest tràmit parlamentari es puguin presentar –i espero que vostès les presentin, evidentment– aquelles esmenes i es puguin negociar aquestes esmenes conjuntament amb el Grup Popular i el Grup Socialistes, que són els grups majoritaris a la cambra, a les Corts espanyoles. És normal que siguin els partits majoritaris els que intentin acordar les lleis d'interès general d'Espanya, com succeeix aquí a Catalunya, que vostès intenten sempre negociar, els partits majoritaris, aquelles lleis que són d'interès. I, per tant, esperem que es puguin puntualitzar aquells dubtes que puguin tindre vostès envers la Llei de ports de l'Estat.

I, per acabar, una altra puntualització. És evident que nosaltres..., vostès han arribat a un acord, han arribat a un acord en una esmena de què nosaltres podem compartir el fons. És evident que nosaltres volem que es

mantingui l'autonomia de gestió dels ports; és al revés: nosaltres volem que s'augmenti aquesta autonomia. Però no compartim el que és la forma, i no compartim la forma perquè ens sembla del tot extravagant que nosaltres aquí aprovem o es vulgui aprovar que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat a fiscalitzar; vull dir, que el poder executiu fiscalitzi el poder legislatiu. No té cap tipus de sentit. És evident que el poder executiu, el Govern de la Generalitat, té els seus mecanismes, i, per tant, si algun dia s'aprova aquesta llei i entén el Govern de la Generalitat –i així ho va apuntar l'honorable conseller– que aquesta llei envaeix competències de Catalunya o és una llei que retrotreu competències que tenia abans el mateix Govern de la Generalitat o les mateixes autoritats portuàries, tenen els mecanismes adients per interposar aquells recursos davant d'aquest Tribunal Constitucional incompetent, segons molts d'aquesta sala, per poder dirimir quines són les competències reals que tenen, ja sigui el Govern de l'Estat o el Govern de la Generalitat.

I, per tant, ho torno a reiterar, ens abstindrem en la proposta, perquè compartim en bona part –no en tota– el fons, però no compartim la forma de la presentació.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, pel nostre grup parlamentari és important que aquest Parlament faci un pronunciament com el que avui farem amb relació a una llei clau per al desenvolupament de les competències de Catalunya en un àmbit d'importància econòmica, com és el comerç portuari.

Nosaltres, a nivell del Congrés dels Diputats, hem presentat esmena a la totalitat i hem presentat esmenes que van en el sentit que avui també es conté en la resolució o en la moció que finalment aprovarem. És cert que no va ser possible amb la tramitació de l'Estatut, com primer havíem previst, que Catalunya pogués tenir un paper determinant, i que així es reconegués, en la gestió dels ports d'interès general a Catalunya. Però també és cert que hi havien una sèrie de previsions –i encara hi han possibilitats, com és el mateix article 150.2 de la Constitució espanyola– que permeten perfectament que l'Estat pugui transferir o donar participació significativa a les comunitats autònomes en la gestió d'infraestructures d'interès general.

Nosaltres esperàvem que en aquest projecte de llei es reconegués el paper rellevant de Barcelona i de Tarragona, en la línia, efectivament, del que ja es va reconèixer en la llei de l'any 97 de modificació dels ports de l'Estat, que va permetre, com vostès saben, que els presidents i bona part dels membres del consell d'administració fossin designats per les comunitats autò-

nomes. Però la veritat és que aquest projecte de llei no resol de manera efectiva aquest factor determinant per permetre descentralitzar, donar dinàmica i consensuar amb els agents econòmics i socials l'impuls d'un sector productiu de primer ordre, que a la vegada afecta l'economia de Catalunya.

Creiem també que la llei perd una oportunitat d'aplicar l'Estatut d'autonomia, que el Govern de l'Estat ha reconegut que és plenament vigent, quan a l'article 140 de l'Estatut –aquí també s'ha recordat– es diu clarament que «la Generalitat tindrà representació en els òrgans supraautonòmics estatals que exercitin funcions sobre infraestructures de transport situades a Catalunya i que siguin de titularitat de l'Estat». Per tant, aquest principi de bilateralitat i aquest principi assumit pel Govern de l'Estat s'hauria ja de poder traduir en aquesta llei.

També ens preocupa –i també s'ha dit– el disseny de les taxes portuàries, amb un concepte econòmic poc rellevant o, en tot cas, poc congruent amb la pretensió que estan manifestant totes les forces polítiques de l'Estat i el mateix Govern de l'Estat, en el sentit que cal dinamitzar la nostra economia. Establir les possibilitats d'una lleial competència entre diferents ports significatius i, a més a més, certament especialitzats que tenim a les costes de la península Ibèrica no hauria de crear cap problema, ho repeteixo, sempre que hi hagués un marc de referència que impedís, naturalment, la competència deslleial, però que en canvi permetés aprofitar oportunitats, possibilitats, millor disponibilitat de serveis, millors infraestructures que un port determinat pugui tenir, doncs, per als granelers o per als cotxes, i establir així una competència amb altres ports de l'arc mediterrani i de l'arc europeu que sí que tenen aquesta capacitat d'autonomia econòmica.

També ens preocupa el fet que s'hi introdueixin determinacions que atempten contra la mínima capacitat de govern que han de tenir el president i el director del port, com és que el mateix capità de port, l'autoritat marítima, pugui determinar on estiben o no estiben determinats vaixells. Creiem que entren en un nivell de detall innecessari.

Per això, i a més a més perquè tampoc... –no s'ha dit aquí, però a nosaltres també ens preocupa–, tampoc aquesta llei contempla el desenvolupament dels acords que es van fer amb els sectors socials associats a l'estiba portuària i al funcionament dels ports, uns acords de setembre del 2005 que no s'incorporen a aquest projecte de llei.

Per tant, hi ha absència d'un règim especial per a les comunitats autònomes, falta consens social i hi ha excessiva fiscalització dels ports de l'Estat en qüestions que per a nosaltres, per a Catalunya, són transcendents.

També, per acabar, voldria dir que després de felicitar-nos perquè hàgim arribat a aquest acord hauríem de reflexionar sobre què passa amb determinats projectes de llei que es tramiten a nivell del Congrés dels Diputats i que tenen incidència en la nostra autonomia –ara s'assenyalava. Nosaltres tenim facultat per poder intervenir respecte a aquesta qüestió? Més enllà del formulisme

que, evidentment, és instar el Govern de la Generalitat que ho traslladi, és evident que un pronunciament d'aquest Parlament, de la majoria de les forces polítiques –esperem que de totes–, en aquest sentit ha de tenir el seu pes. I la força del Govern de Catalunya al transmetre als responsables del projecte, que en definitiva és el Govern de l'Estat qui ha presentat el projecte..., encara que estigui en procés legislatiu, és important que aquest sentiment hi arribi.

El que sí que també és important dir és que aquest projecte estava damunt de la taula des del principi de la legislatura a Madrid, estava congelat, de cop i volta es va descongelar el mes d'octubre passat, i ara sembla que corrin presses. Potser el millor seria que es prenguessin la mateixa calma en la tramitació d'aquest projecte que en la consideració de l'Estatut de Catalunya i que esperéssim temps millors.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Dos diferentes estilos y dos ánimos distintos: el ánimo de la interpelación y el ánimo que figura en la enmienda que finalmente parece ser que será aprobada por esta cámara.

Yo quisiera, primero, reflexionar sobre los lenguajes. Yo sé que el señor Rull es un destacado y brillante diputado de ideología independentista, y creo que realmente cuando se manifiesta aquí lo hace más con ese espíritu que con la voluntad de llegar a acuerdos o con la voluntad de poner las cosas de una manera transparente, normal y sensata.

Y lo digo porque, relejendo la interpelación del otro día, yo he de reconocer que vi al Rull *agosarat*, al Rull que clamaba por las consultas soberanistas –no sé con qué finalidad; después del resultado del domingo, a lo mejor viene con menos ánimo, hoy, ¿eh?, viene un poco más devaluado ese espíritu nacionalista–, pero en todo caso con una presunción que le vengo escuchando desde que estoy en esta cámara y que me gustaría que al menos reflexionara sobre ella, que es la presunción de que lo que está en el Estado es malo –a la competencia, me refiero– y que desde Cataluña siempre lo haremos mejor.

Esa presunción yo creo que es equivocada, puesto que hay buenos gobernantes, malos gobernantes, y en función de quién gestiona la competencia no se hace ni mejor ni peor, sino... Probablemente, a lo mejor, la autoridad portuaria nombrada a medias entre la Generalitat y el Estado, pues, sea buena o mala en función de quién se ponga al frente.

Yo creo que ese principio, esa presunción debe ser ya, de una vez, por sensatez, abandonada. Y hablemos realmente en función del beneficio y no tanto desde la presunción, sino desde la realidad.

Hoy ha utilizado un lenguaje belicista. ¡Hablar de «fuego amigo» o «enemigo»! ¿Quién eran los amigos y los enemigos para usted? Claro, es que me parece realmente grave que el hecho de que se llegue a acuerdos..., desde aquí se está clamando precisamente la conveniencia de llegar a grandes acuerdos, a nivel de crisis, entre los partidos políticos, entre los distintos grupos parlamentarios, y resulta que, cuando llegan a un gran acuerdo, en una materia como la de puertos..., que realmente yo me he releído algunas de las enmiendas y no he visto tanto peligro. En el hecho de que el recurso de alzada finalmente lo resuelva el ministro de Fomento en una competencia que es del Estado, ¿dónde está el escándalo? Pero si es lo más normal del mundo, es el procedimiento administrativo, acto-recurso. ¡Es lo más normal del mundo! Y ustedes, con eso, crean el gran grito en el cielo.

Yo creo que hay otros problemas. Y desde luego su discurso me ha causado cierta preocupación, porque yo no creo que haya defendido tanto la autonomía de gestión de los puertos, que en eso podemos estar más o menos de acuerdo, sino que lo que ha estado defendiendo es el control por parte de la comunidad autónoma de los puertos. ¿De qué hablamos? ¿Hablamos de autonomía, de gestión, o hablamos del control de la comunidad autónoma?

El hecho de que esté en estos momentos el Ministerio de Fomento, en Madrid, controlando los puertos... Hombre, como recurso retórico es bonito y está bien. También Lluís Companys fue ministro de Marina y también lo hacía desde Madrid, en su momento. Es decir que no tiene nada que ver el hecho de que esté en Madrid o en otro sitio. Es más, desde Barcelona estamos pidiendo en estos momentos unos juegos olímpicos para el Pirineo. Fíjese la diferencia que hay. Es decir que la distancia, y más en estos tiempos, no tiene nada que ver.

Con lo cual quiero decir, con esto, que concretemos, razonemos y exponamos realmente los problemas y no los magnifiquemos, porque desde el momento en que se hacen grandilocuencias se pierde a veces autoridad. Y yo creo que su interpelación, por grandilocuente y por exagerada, perdió realmente profundidad y rigor.

Hoy se nos plantea una enmienda que creo que es más razonable, a pesar de que no le daré apoyo y me abstendré. Y me abstendré por las razones, un poco, a las que ha hecho referencia el diputado representante del Grupo Popular, señor Llobet. Sencillamente porque ¿qué pasaría, qué entenderíamos si en el Congreso de los Diputados se aprobara una moción o una propuesta de resolución –no sé cómo se dicen allí– en la que se estableciera que el Gobierno de España velara porque las leyes de este Parlamento se hicieran de una o de otra manera? ¿Verdad que sería un escándalo? (*Veus de fons.*) ¿Verdad que sería un escándalo? (*Més veus de fons.*) No, no pasa cada día...

En todo caso, realmente lo que nos ha de preocupar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...es que la Unión Naval de Barcelona anuncie su cierre y el traslado de la producción de Barcelona. ¿Sabe usted?, la Unión Naval de Barcelona...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...es la única –ya termino, señor presidente– empresa que en estos momentos hay en Cataluña que se dedica a la reparación de buques. Se va a Valencia. A lo mejor no es tanto un problema de competencia como de competitividad.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

El senyor Rull pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, una prèvia. Jo crec que el diputat José Domingo, que té una visió diguem-ne espanyola i espanyolista de les coses, molt legítima –molt legítima–, ha posat el dit a la nafra, ha dit: «Allò que es gestiona des de l'Estat és necessàriament millor o pitjor?»

Les dades són molt objectives, senyor Domingo. És a dir, des del moment que es creen les autoritats portuàries de Barcelona i de Tarragona, des del moment que hi ha una capacitat per poder gestionar a prop del terreny, des del país mateix, hi ha un increment exponencial de la capacitat de gestió i de creixement dels dos ports, més enllà de les inversions que s'han fet en infraestructures. Però això és inapel·lable, senyor Domingo.

També fóra inapel·lable que, si des de Catalunya es pogués gestionar directament l'aeroport de Barcelona o el de Tarragona, o el de Girona, el de Reus, el de Girona o el de Sabadell, les coses anirien molt millor, tindriem més capacitat.

O tampoc no és intrascendent que Ferrocarrils de la Generalitat, gestionat des d'aquí, sigui una empresa amb uns estàndards de qualitat molt superiors als que ha tingut Renfe fins al dia d'avui, i això no és menor.

En qualsevol cas, aquesta és una bona esmena que nosaltres acceptarem.

Però l'element clau és si avui fem un acte simbòlic o fem un acte amb transcendència política i no només instem el Govern de la Generalitat, sinó que també instem, indirectament, els nostres representants, els diputats i les diputades catalans i catalanes a Madrid.

Avui podem fer, diguem-ne, simplement una declaració d'intencions, però, escoltin, perquè quedi molt clar de què estem parlant, els esmentaré quatre esmenes, quatre esmenes que conjuntament han presentat el PP i el PSOE. L'esmena 437, que el que planteja és que la política de personal de cada autoritat portuària, que fins ara podia ser aprovada des de Catalunya, sigui aprovada

per l'Estat, primera esmena que en coherència amb allò que aprovarem avui hauria de decaure o com a mínim els diputats catalans del PSC l'haurien de rebutjar; esmena 462, que fa referència als coeficients correctors de les taxes que fixen les autoritats portuàries, aquesta esmena hauria de decaure; esmena 468, que fa referència a aquest recurs que els ports de l'Estat poden adoptar contra qualsevol acord adoptat per les autoritats portuàries; esmena 515, que fa referència al fet que el ministre pot decidir no acceptar la proposta de president o presidenta de l'autoritat portuària que es faci des de Catalunya mateix.

Els he posat quatre exemples molt clars, que són la diferència entre la gesticulació i l'operativitat, entre fer un acte merament simbòlic o un acte amb transcendència política. Dependrà de tots, però en qualsevol cas això quedarà escrit en aquest diari de sessions i tindrem la possibilitat d'avaluar si avui hem fet simplement un brindis al sol o realment hi ha hagut una voluntat de preservar, d'intensificar l'autogovern de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació, doncs, aquesta moció.

Comença la votació.

La moció ha estat aprovada per 114 vots a favor i 16 abstencions.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament, i a sollicitud dels portaveus dels grups parlamentaris de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit d'incloure un nou punt, que és la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional.

Podem fer aquesta modificació? (Pausa.) Demanen votació? (Pausa.)

Doncs, vots a favor de la modificació de l'ordre del dia i de la incorporació d'aquest punt?

Comença la votació.

El resultat és 114 vots a favor i 16 vots en contra. Per tant, queda modificat l'ordre del dia i el darrer punt de la sessió d'avui serà aquesta proposta de resolució.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 302-00231/08)

El següent punt de l'ordre del dia és l'onzè, i és la Mocció sobre l'Agència Catalana de l'Aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la moció que presentem a consideració d'aquesta cambra és conseqüència d'una interpellació que vàrem substanciar en la darrera sessió plenària d'aquest Parlament en què vàrem intentar per part nostra, de Convergència i Unió, posar en evidència, doncs, la «complexa situació» –utilitzo paraules del senyor conseller– «financera» de l'Agència Catalana de l'Aigua, diagnosticar això i fer algunes alternatives. Vàrem demanar, de fet, al Govern si tenia propostes concretes a fer al respecte. Val a dir, senyor conseller, que en el primer moment va dir: «És que no m'esperava aquesta interpellació», i molt explícit no va ser al respecte. Però, en qualsevol cas, vàrem fer un debat que jo crec que va ser útil per dibuixar una mica quina era la situació, particularment d'una perspectiva financera; no entro tant en continguts i en polítiques concretes sobre l'aigua, no?

El que crec que sí que va quedar clar, i això és el que recollim en la moció que ara, doncs, presentem a la cambra, és que, per un costat, tenim un problema en el finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua, en l'Administració hidràulica d'aquest país. Tenim a més a més un conjunt d'exigències que deriven dels programes propis que tenim dissenyats, des del sanejament d'aigües residuals urbanes o altres programes. I tenim també exigències que ens vénen donades –i que acceptem i que assumim–, derivades de la Directiva marc de l'aigua, particularment en allò que fa referència a un aspecte gens menor, com és la internalització dels costos del cicle de l'aigua.

Per tant, diagnosticàvem un problema, diagnosticàvem els reptes que teníem de futur, i el que intentem fer amb aquesta moció és dir: mirem de buscar-hi solucions, mirem de buscar-hi solucions, a aquests reptes que tenim, perquè així –i aquest era el nostre punt de vista, la nostra perspectiva– no podem continuar.

Ens posarem més o menys d'acord amb quina és la magnitud del problema. Les xifres són les que són: l'Agència Catalana de l'Aigua i Aigües Ter-Llobregat, empresa pública, el 2003, sumades, acumulaven un endeutament que superava els 900 milions d'euros, el 2010 estan autoritzades fins a arribar a 2.200 milions d'euros. Aquestes són xifres irrefutables, és el que hi ha. Hi ha una situació financera complexíssima, davant de la qual podem fer dues coses, honorable conseller: podem, doncs, mirar cap a un altre costat, en el sentit d'aquella expressió tan catalana, «algú enterrarà el darrer», o si prenem consciència dels reptes que tenim en el Pla de sanejament, en la Directiva marc de l'aigua,

en la millora de la qualitat dels nostres rius, de la gestió de l'aigua, amb la major garantia d'abastament, el que podem és fer l'altra alternativa, que creiem que és l'alternativa sensata, que és l'alternativa correcta, que és l'alternativa per altra part viable i que crec que és la que hauríem d'optar-hi. I aquesta moció persegueix aquesta alternativa, que és dir: escolta, diagnosticat el problema, l'ACA té un dèficit financer amb paraules de l'honorable conseller, una situació delicada amb paraules, ho recordo, del mateix director de l'Agència Catalana de l'Aigua en compareixença en comissió el mes de desembre —«estem en fallida»—, diagnosticat això, mirem de trobar, doncs, quines són les solucions.

I el que fem amb la moció que els posem a consideració és dibuixar quines són les sortides que hem de donar a aquest problema. La primera, escolti, continguem aquest dèficit, mirem d'aturar aquesta sagnia econòmica que tenim, perquè és que, si no, no podem fer front a tots els reptes que tenim per davant i que ens hem marcat. No entro tant en la definició d'aquests, però dir: escolti, amb aquesta situació financera no podem atendre les exigències comunitàries ni les pròpies exigències sobre el tema de l'aigua, no?

I quines solucions proposem? Doncs, d'una manera molt simple, les que ens exigeix la Directiva marc de l'aigua i les que jo crec que ens hem d'exigir nosaltres. Quines són les que ens hem d'exigir o ens hauríem d'exigir nosaltres? Doncs, una major implicació del Govern amb relació al finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua. I parlem, doncs..., escolti, aquí hi ha un contracte programa de futur, hi han... Hem de trobar mecanismes perquè hi hagi una major implicació.

Hem de reduir, per altra part, doncs, aquest dèficit, l'hem d'aturar, hem de fer un programa de contenció del dèficit i mirar a veure com en el futur gestionem el repte de l'aigua, que és una qüestió estratègica de país, i incorporarem també, per altra part, una exigència de la directiva marc complexa, que és la internalització dels costos, és a dir, que al cicle de l'aigua els costos estiguin perfectament internalitzats. I diem «sí», però fem-ho amb dues cauteles molt importants: que això no atempti contra la competitivitat de les nostres empreses i que no atempti contra les economies domèstiques; fem-ho amb seny, no ho podem fer de la nit al dia, no ho podem fer de cop, però l'apuntem. I valori, senyor conseller, valorin, senyors membres que donen suport al Govern, que hoapuntem des de Convergència i Unió, una cosa que ens podríem perfectament estalviar. Diagnostiquem, proposem línies de sortida, diem també «utilitzem intensivament la disposició addicional tercera de l'Estatut», mirem, tots els aspectes financers, d'aplegar-los per poder fer aquesta política, i contenció del dèficit.

I diem una tercera cosa molt important. Escolti, en aquests moments hi ha un programa de gestió de districte de conca fluvial de Catalunya, que és un programa complex, a informació pública, del qual es deriven...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...uns compromisos financers de primer ordre —i vaig acabant, senyor president. Diem: «Home, fins que no hàgim resolt el dibuix financer de com salvem la situació financera de l'Agència Catalana de l'Aigua, no ens emboliquem a assumir més compromisos.» I, per tant, diem: «Escolti, ho parin.»

I aquesta és la proposta, doncs, que posem a consideració en —creiem, sincerament— benefici de l'Administració hidràulica d'aquest país. No es tracta només, ara ja, de sanejar les aigües —que també, senyor conseller—, sinó de sanejar també les finances de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García per defensar les esmenes presentades.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, per posicionar el meu grup, el Grup Popular, sobre aquesta moció referida a la greu situació econòmica que pateix l'Agència Catalana de l'Aigua, i com així s'hi referia ara mateix el diputat Espadaler.

La primera qüestió que es constata a partir d'aquesta moció, doncs, és evidentment deixar constància de la complexa situació financera en què es troba l'Agència Catalana de l'Aigua. Que aquesta agència es troba en una delicadíssima situació econòmica no és cap novetat, i crec que tots els grups parlamentaris ho compartim. El fet de tenir un deute, doncs, de quasi..., que pot arribar als 2.000 milions d'euros parla per si sol. El que ja no compartim, potser, és com s'ha arribat a aquesta situació. Però el que ens ha de preocupar és la sortida d'aquest túnel i, sobretot, com abordem els objectius derivats de la mateixa Directiva marc de l'aigua.

Compartim, senyor diputat, senyor Espadaler, compartim les seves propostes per treure l'Agència Catalana d'aquest pou, en el sentit de fixar unes línies financeres per als propers anys, reduir i contenir el deute i disminuir, per tant, les despeses que té l'agència, implicant d'una forma més directa i més activa el Govern de la Generalitat, com no podia ser d'una altra manera.

Crec, creiem que la recuperació de costos no ha d'afectar la competitivitat dels sectors productius. No hem de carregar, per tant, aquest esforç econòmic als sectors que depenen de l'economia catalana, que prou delicada es troba també. Però tampoc, senyor Espadaler, tampoc hem de carregar —i aquesta és una esmena, és la primera esmena que presenta el meu grup— aquesta situació, aquesta situació econòmica, a les famílies catalanes, que no tenen la culpa de la gestió que ha fet el Govern de Catalunya d'aquesta agència, no? Per tant, concretar que les economies domèstiques no es vegin afectades tampoc per la recuperació econòmica d'aquesta agència, i aquesta és la nostra primera esmena.

La segona esmena que li proposem, senyor Espadaler, és en el sentit que en el futur s'opti per la infraestructura d'abastament d'aigua, per construir aquella infraestructura que sigui més econòmica per al consumidor final, que és el que ens ha de preocupar, en tot cas. Perquè hi ha el risc, com deia també amb la primera esmena, que tot això acabi repercutint en l'últim consumidor, que precisament és el que menys convé, i més en aquests moments. Tots sabem quin és el cost d'una infraestructura i quin és el cost d'una altra; per tant, nosaltres volíem deixar constància, doncs, que arribat el moment es valori quina pot ser la situació econòmicament més adequada, no?

Sembla que hem arribat a una esmena transaccional per part de tots els grups, i nosaltres hi estaríem d'acord en principi; s'han acceptat les nostres dues esmenes, i, per tant, agraïm la seva generositat i hi podríem estar d'acord. L'únic és que al tercer apartat del segon punt –que ja demano, senyor president, la seva votació separada–, aquell punt que fa referència a finançar les inversions amb càrrec al finançament previst per l'Estatut d'autonomia de Catalunya, doncs, en la seva disposició addicional tercera, evidentment nosaltres no hi podem donar suport, ja que, que com tothom ja sap, aquest és un article també recorregut pel meu grup parlamentari, pel meu partit. Per tant, nosaltres, aquesta disposició addicional, sempre hem dit que ens sembla que és un privilegi econòmic cap a una de les comunitats autònomes de tot l'Estat, cap a una de les comunitat autònomes d'Espanya, i en aquest sentit nosaltres no hi podríem estar d'acord i demanaríem, per tant, votació separada només d'aquest punt, ja que amb la resta de l'esmena transaccional hi estem a favor.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Les esmenes presentades pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa les defensa l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Debate sobre aigua en aquest hemicicle no és cap novetat, però, com deia Bob Dylan, els temps estan canviant. Aquí han parlat molt de: «Vostès no han fet res per l'aigua», i ara resulta que canviem els termes del debat, perquè vam patir una sequera, però s'hi ha donat resposta i s'ha millorat.

Estalvi de seixanta hectòmetres cúbics d'aigua anuals: estàvem a 741 fa deu anys, estem a 669. Dessalinitzadora, connexió Trinitat-Fontsanta, connexió Blanes-Cardeu, la duplicació de la Cardedeu-Trinitat, aquestes tres últimes lligades amb al retorn de l'aigua al Ter; sense això és impossible de fer-ho, i ho ha posat en marxa aquest Govern. La reutilització, l'ampliació i la millora de l'ETAP d'Abrera, la millora de l'explotació de l'aquífer del Llobregat, i el Besòs en projecte, la barrera contra la intrusió salina. I només parlo de les obres que s'han fet a l'àrea metropolitana de Barcelona, que podria continuar, però em quedaria sense temps i no

m'interessa. Un conjunt d'inversions en matèria d'abastament com mai s'havia fet a Catalunya: 1.711 milions d'inversió en el període 2006-2010. I ara el nostre país, gràcies a això, està més ben preparat per afrontar períodes de sequera i per afrontar els reptes derivats de la Directiva marc de l'aigua, per tant, per afrontar el repte de mantenir els cabals ambientals.

I és per això que la discussió ha canviat. Ara ja no ens diuen: «Vostès no han fet re.» Ara ens diuen: «És que vostès han endeutat l'ACA.» Bé, no només nosaltres, que ja la vam trobar endeutada. Bé, no tant com vostès diuen, perquè els ingressos també han augmentat i el palanquejament, per tant, és el que hem de mesurar. El Grup Agbar, per dir-ne un a l'atzar, té un endeutament bancari molt més gran que l'ACA; el que passa, que té ingressos suficients per fer-hi front, i això, per tant, no els posa en dubte. Sempre l'ACA s'ha endeutat dins els límits autoritzats pel Parlament, només faltaria; però, per tant, alguna responsabilitat devem tenir nosaltres en aquesta casa. Però el més important és que si hagués fet front a una inversió de 1.700 i no hagués rebut el suport econòmic per fer aquestes inversions per part del Govern o de qui sigui i no s'hagués endeutat seria un miracle. I, encara que el cardenal Bertone ens recordi que els miracles existeixen, en termes financers i econòmics són escassos; per tant, evidentment, s'ha endeutat. De totes formes, prefereixo que el meu país tingui un problema de deute bancari que no un problema de dèficit hídric, que és molt més perillós de cara al nostre futur.

Miri, per explicar-ho jo els en posaré uns exemples. Una hipotètica agència catalana del metro que estigués fent la línia 9 del metro i ho hagués de recuperar cobrant els bitllets tindria endeutament, i tots ho trobaríem normal. Una hipotètica agència catalana de les carreteres que estigués fent totes les carreteres que s'estan fent en aquests anys, que ho hagués de recuperar amb els peatges, que a més a més hagués de fer front a altres coses, la neteja de les cunetes –l'ACA neteja les platges–, retirar els accidents –l'ACA fa els manteniments de llera–, els funcionaris de carreteres –l'ACA paga els funcionaris que fan la política hidràulica d'aquest país–, i que a més li diguéssim: «I, escolti'm, hi han uns usuaris que a vostè no li pagaran re, uns usuaris de la carretera» –dins del cicle de l'aigua hi han usuaris de l'aigua que no paguen re–, doncs, escolti, aquesta hipotètica agència catalana de les carreteres –que no la proposem en absolut, eh?, per descomptat–, escolti, tindria un dèficit i tindria un endeutament importants.

I aquest és el problema. El problema que ara el nostre país ha d'afrontar és el problema del finançament del cicle de l'aigua, que s'arrossega de fa temps –que s'arrossega de fa temps, de la seva fundació, eh?– i que en aquests anys, com que hem pogut, s'ha pogut i és bo que s'hagi fet inversió, doncs, d'alguna forma ara hi hem de fer front.

Jo estic content, perquè hem coincidit en la diagnosi, i jo crec que és bo, és molt positiu un acord sobre la necessitat de dotar l'ACA d'un marc estable i suficient de finançament, amb un pla econòmic i financer a mitjà

i llarg termini –no es poden aplicar els mateixos criteris que han creat un problema–, amb aportacions del Govern de la Generalitat per cobrir aquells aspectes que no estan directament vinculats a abastament i sanejament, amb l'addicional tercera! Escolti'm, com vol que no utilitzem l'addicional tercera? Quin privilegi és que a Catalunya l'Estat pagui determinades infraestructures en matèria d'aigua? Si les paga a tot arreu! L'única cosa que diem és que ho faci a través d'un mecanisme que existeix i que està previst a l'Estatut. Jo mai de la vida m'atreviria a votar que Catalunya no rebí aportacions de l'Estat per a política hidràulica. I aplicant progressivament –i té valor que aquí ho diguem de manera confio que molt majoritària– els criteris de la Directiva marc de l'aigua pel que fa a la recuperació de costos; amb totes les prevencions, que són certes i hi han de ser i també hi hem coincidit tots els grups, però aplicant-la.

Jo estic satisfet de constatar que hi ha un acord majoritari, després que l'aigua hagi estat un dels temes, en aquesta legislatura, que hem abordat repetidament, deixem el país amb millors infraestructures i espero que amb un acord polític que marqui quines han de ser les línies econòmiques que hem de seguir per finançar el cicle de l'aigua. Si ho aconseguim avui aquí, crec que haurem fet –de debò els ho dic, sincerament els ho dic–, molt bona feina.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, els debats al voltant del cicle de l'aigua, de les polítiques hídriques, de les infraestructures hidràuliques són d'una importància cabdal per aquest grup parlamentari. Al llarg d'aquesta legislatura hem tingut bona mostra que això és així i que ha ocupat també bona part dels debats d'aquest plenari.

La política de l'aigua –algun altre portaveu ho ha dit amb anterioritat– és una política estratègica per al país, afecta la competitivitat del nostre territori, però també està en el moll de l'os de les polítiques de sostenibilitat.

Fa mesos que tots els sectors implicats en aquest debat –administracions, agents econòmics i socials, entitats, grups parlamentaris– estem parlant del Pla de gestió de l'aigua de Catalunya, que serà el full de ruta de la planificació de l'aigua en el nostre país. En cinc minuts no resoldrem les visions que podem tenir al voltant d'aquesta qüestió. Ara, sí que és cert que, en base a la moció que avui aprovarem en aquest plenari, ens permet avançar, des del nostre punt de vista, en un diàleg constructiu. La transacció que sotmetrem a votació i que recull les posicions dels grups parlamentaris em permet fer aquesta afirmació.

Ens deia el senyor Espadaler, avui, també en el moment de la interpellació a l'honorable conseller, que l'ACA té una complexa situació financera, que té un endeutament elevat. Certament és així, és un endeutament més gran

que l'any 2003. Ara, l'ACA quan es va crear ja portava un pecat original, no?, quan es va crear l'any 2000, que ja arrossegava un endeutament de..., al voltant de 5..., quasi 600 milions d'euros. En qualsevol cas, l'endeutament acumulat, a data d'avui, és un endeutament autoritzat per la Llei de pressupostos de la Generalitat; no s'ha superat aquest endeutament que en aquesta cambra es va autoritzar a l'Agència Catalana de l'Aigua.

Deixi'm dir-li, de passada, per què ha augmentat l'endeutament. Doncs perquè tant pel que fa a l'abastament com a les polítiques de sanejament, com a les actuacions de recuperació dels nostres rius, a aquest país li mancaven moltes coses. El darrer episodi de sequera ens ho va posar davant de tots: més enllà dels discursos, la realitat ens deia que mancaven moltes infraestructures. Deixi'm dir-li'n una només –el senyor Pi n'ha dites moltes, n'ha fet un reguitzell, d'actuacions–, la nova dessaladora metropolitana. O una altra política, que és la gestió de la demanda, que s'ha passat d'afirmar «quanta aigua vols?» a «quanta aigua necessites?» Jo crec que aquests dos exemples són el paradigma de la política que aquest Govern ha afrontat.

La sequera ha significat, tanmateix, una oportunitat per avançar en noves infraestructures, com també en l'execució del Pla de sanejament d'aigües residuals urbanes. És evident que això ha implicat un esforç important en inversions, un esforç econòmic, però també un esforç..., a mesura que poses noves infraestructures en funcionament, un esforç en despesa corrent i reposicions.

Som conscients de la problemàtica que tenim al davant i que caldrà abordar, des del nostre punt de vista, sense oportunitats, sense demagògies, amb realisme –el que avui aprovarem aquí jo crec que va en aquesta direcció– per establir quins conceptes s'han de finançar amb càrrec al rebut de l'aigua i quins altres han de ser finançats pels pressupostos aprovats pel Parlament. Recordar-los, també, que va ser aquest Govern, el juliol de l'any 2006, el que va signar el primer contracte programa, i que, per tant, des dels pressupostos de la Generalitat, des del 2006, es fan aportacions anuals a l'Agència Catalana de l'Aigua. Ens haurem de posar d'acord, per tant, sobre la repercussió gradual dels diferents costos dels serveis sense que això afecti la competitivitat dels sectors productius i establint també mecanismes de tarifació social.

Des del nostre punt de vista, aquest Govern fa els deures en matèria de planificació, però també en matèria d'execució d'obres, també els fa pel que fa al finançament, també els fa pel que fa a la recuperació de costos del cicle de l'aigua. Ara, aquests deures, des del punt de vista del Grup Parlamentari Socialista, són deures dels quals ningú en pot quedar al marge. Jo crec que avui, amb la moció que aprovarem, coincidirem que tots plegats estem cridats a trobar una solució a aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la il·lustre senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller..., bé, voldria començar la meua intervenció felicitant el diputat Espadaler per la seva recent paternitat per tercera vegada. Encara que després de felicitar-lo l'he de renyar una mica... –ja em perdonarà, que és la meua feina també–; renyar-lo, perquè va fer una intervenció molt dura en l'anterior Ple, una intervenció en què parlava de la situació financera de l'ACA gairebé com si es trobés en una situació de fallida, de fallida tècnica. Però, en tot cas, s'ha de tenir coratge per venir aquí a explicar, doncs, la situació de l'ACA quan no és un tema conjuntural, sinó que és un tema estructural i que prové d'una arquitectura que vam trobar molt ben establerta, doncs, els grups que en aquests moments governem.

Per tant, bé, d'alguna manera, doncs, remarcar aquest fet. També explicar que s'ha fet molta feina en els darrers anys, i, per tant, evidentment aquesta necessitat inversora que hi ha hagut en qüestions d'aigua, doncs, ha fet que també l'endeutament pugés. Però, en tot cas, s'ha sigut molt inversor en temes com el sanejament, en temes com l'optimització de recursos hídrics, en temes com la dessalinització, com potabilitzadores. Per tant, evidentment això ha fet, aquesta gran inversió, que l'endeutament creixés.

Però, en qualsevol cas, si filem prim i comparem períodes i comparem l'endeutament dels darrers anys amb, per exemple, el període 2000-2003, veiem que sí que és veritat que ha augmentat molt l'endeutament, però encara ha augmentat més la inversió. I, tenint en compte que des de finals del 2007, doncs, ens trobem en una etapa de recessió, probablement tampoc són tan dolents els números que en aquests moments tenim sobre la taula. A més, Convergència i Unió coneix perfectament la situació deficitària de la qüestió del cicle de l'aigua, en el sentit que el que recaptem, l'Administració, el que recapta pel que fa al ciutadà o pel que fa a les empreses és evident que no cobreix tots els costos de portar l'aigua a les nostres aixetes.

A més a més, ens despista el fet que, d'una banda, es parli d'aquesta situació insostenible de les finances de l'ACA, i, en canvi, en cada Comissió de Medi Ambient se'ns plantegi fer nous EDAR, noves depuradores, fer nous abastaments, fins i tot, diguem-ne, saltant-nos les planificacions que en aquest moment hi ha sobre la taula, per exemple, en el cas del PSARU. Per tant, o una cosa o l'altra; hem de veure de què parlem, perquè, si portem aquests arguments a l'extrem, doncs, bé, o reduïm l'endeutament de forma dràstica, com sembla que és el que ens plantejava en la interpellació Convergència i Unió, o bé fem les inversions necessàries que cal fer en depuradores, en abastaments, etcètera. És evident que no es pot repicar i ser a la processó, i això ho sap molt bé Convergència i Unió.

Ja li avanço que, pel que fa als grups de govern, nosaltres optem per fer les infraestructures necessàries, les infraestructures bàsiques que necessita aquest país. Per tant, anem per aquí, però també anem per la necessitat de contenció de l'endeutament per evitar les tensions en la tresoreria. Però no ens podem enganyar, també

hem de tendir cap a la recuperació dels costos en la gestió de l'aigua. Perquè aquests dies, quan preparàvem aquest debat d'avui, a mi se'm va acudir agafar la factura, diguem-ne, de l'aigua, a casa meua, i es veu molt clarament que en alguns territoris l'aigua és realment barata. En el cas del Bages és una factura trimestral, i concretament són 29,20 euros trimestralment. Per tant, cada mes, deu euros, a casa meua, que som dues persones, cinc euros per persona i mes. Per tant, és realment irrisori, és realment una quantitat, doncs, molt baixa. I també, tenint en compte que gairebé personalment encara em gasto més diners en aigua embotellada que no pas en aigua d'aixeta, doncs, això encara fa que pensi que l'aigua no és precisament cara en el nostre país.

En qualsevol cas, el que vull dir és que el debat de l'aigua, el debat del finançament de l'aigua és un debat que té moltes derivades, que no el podem fer, diguem-ne, a corre-cuita. És per això que els grups que donem suport al Govern hem presentat unes esmenes que han precisat, que han matisat, doncs, la moció inicial, i crec que això fa que d'alguna manera quedi molt més ben tratat aquest discurs, aquest debat.

En tot cas, el que pensem des d'Esquerra Republicana és que s'ha de seguir apostant perquè l'Administració catalana assumeixi el màxim de competències possibles en la gestió de l'aigua; per tant, no ens fa por aquest repte. Entenem que probablement ens convindria un pacte nacional de l'aigua, com hi ha hagut en altres aspectes, en el sentit de, d'una banda, complir la directiva marc –que evidentment, doncs, tots els que estem aquí estem per això, ho suposo–, i, en tot cas, també, per altra banda, garantir la suficiència econòmica del sistema per cobrir les necessitats d'abastament i de sanejament.

Per altra banda, també tenim grans reptes com desenvolupar els plans de conca, el retorn progressiu de l'aigua del transvasament del Ter o definir els règims de cabals mínims. Per tant, molta feina per fer, però estic segura, doncs, que, si mantenim el consens que avui hem mantingut o que mantindrem amb l'aprovació d'aquesta moció per un ampli suport, anirem molt bé quant a gestionar de forma adequada les polítiques d'aigua.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, per posicionar Ciutadans en aquesta moció. Lògicament nosaltres creiem que és millor arribar a aquest acord que hi ha hagut amb el Govern. És cert, com deia el senyor Pi, que hi ha hagut una inversió durant aquest temps. El que no és tan cert és que s'hagin cobert sempre les necessitats d'aigua que hem tingut –no cal parlar de la Moreneta ni de capítols que hem tingut durant aquesta legislatura. Per tant, sí que és cert que hi ha hagut un increment d'infraestructures, però també és veritat que la previsió en el *timing*, en el temps, per a les necessitats que teníem no han arribat..., o de vegades hem estat,

allò..., *al filo del abismo*, que en diuen, eh? Per tant, jo crec que sí que podem parlar d'inversió; no podem parlar durant aquesta legislatura que no hem passat moments delicats, com els que vam passar amb la sequera de fa dos anys.

Per tant, nosaltres estem d'acord que hi ha un increment d'inversió. Però també hi ha un tema, que suposo que en parlarem més en aquest plenari i en aquest Parlament, que és el model hidràulic; no és només quines inversions o quants diners, sinó quin tipus d'inversions, quin tipus d'infraestructures i com ens posem d'acord.

És cert que s'ha fet un esforç amb la mesa de l'aigua, però crec –hi insistim, des del nostre grup ho hem dit sempre– que no només s'ha de fer de manera paral·lela al Parlament, sinó en seu parlamentària. I, per tant, nosaltres considerem i seguim considerant que parlar d'una comissió, d'una subcomissió en seu parlamentària per parlar d'aquest model hidràulic a llarg termini no estaria pas malament. Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquests punts.

És cert –també ho deia un altre portaveu– que el punt que fa referència a la disposició addicional, del qual s'ha demanat votació separada, no hi podem votar a favor també per aquesta coherència del nostre grup en diferents votacions. És a dir..., i, senyor Pi, no és qüestió de votar o no a favor que s'inverteixi a Catalunya; evidentment que no. I si s'ha d'invertir dues vegades més del que diu la disposició addicional tercera? Doncs nosaltres hi estem a favor, des de Ciutadans. Ara, del que no estem a favor és que cada Estatut d'autonomia fixi el seu tros de pastís. Perquè, si no, passa allò que deia el senyor Solbes del sudoku, eh?, que al final no quadra el sudoku. I si tothom demana inversions fixades per estatuts, si cada estatut, el de Castella - la Manxa, el d'Andalusia, el de Catalunya i anem fent així, tots els estatuts i les reformes..., al final el sudoku no quadra. Per tant, nosaltres votem en coherència no perquè no s'inverteixi a Catalunya, al revés, perquè a Catalunya s'ha d'invertir el que calgui, no el que digui un pacte en un estatut, en una disposició determinada com si es tractés això d'un repartiment de xecs autonòmics, sinó amb les inversions necessàries. I, si cal el doble del que diu la disposició addicional tercera, el doble, eh? Però no fixem aquest tipus de criteris que fan impossible la gestió, en definitiva, dels pressupostos generals de l'Estat i de les infraestructures que necessita el nostre país.

Per tant, nosaltres votarem a favor de l'esmena, i, per tant, de la transacció a la qual s'ha arribat. I en aquesta votació separada, doncs, ja li ho he dit, no podem votar a favor per aquesta qüestió de coherència, hi insisteixo, no amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya, Ciutadans ha dit el mateix amb l'Estatut de Catalunya..., sinó amb l'Estatut andalús, per exemple. Per tant..., cosa que el PP no ha fet, que ha votat a favor a Andalusia i a Catalunya en contra. Nosaltres li vam demanar al Defensor del Pueblo que digués el mateix a Andalusia que a Catalunya, per un model de pressupostos i d'Estat. O sigui que hi votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Senyor Espadaler, pot posicionar-se.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Permeti'm que agraeixi a la diputada d'Esquerra, Laura Vilagrà, doncs, la felicitació per la paternitat, de la mateixa manera que ho agraeixo a tots els diputats d'aquesta cambra, i conseller inclòs, que ho han fet d'una manera més privada; però, en qualsevol cas, moltes gràcies; són aquells fets que marquen la vida d'una persona i és d'agrair, doncs, aquesta amabilitat que tots vostès han tingut.

Anant a l'essència del que plantejem, deia el senyor Pi: «Escolti» –diu–, «jo això dels miracles del senyor Bertone no hi crec.» Home, doncs, miri, no perdi del tot la fe. Perquè, fixi's, en una legislatura que en matèria d'aigua ha estat complexa, com aquesta, que ha començat com ha començat, que ha continuat com ha continuat, que siguem capaços, tots plegats –tots plegats–, raonablement, des de Convergència i Unió fins als grups que donen suport al Govern, i amb alguns matisos –que respecto però no comparteixo– del Partit Popular i del Grup de Ciutadans, ara expressats amb relació a la disposició addicional tercera, que siguem capaços de posar-nos d'acord en quina ha de ser l'autopista, la línia de futur, els trets principals, gairebé és un miracle –gairebé és un miracle. O, com a mínim, és un exercici de diplomàcia vaticana, perquè ha estat complexa però ha estat possible.

Deia el senyor Terrades: «Home, és que hi han algunes responsabilitats que ningú pot defugir», i jo crec que el que estem fent és no defugir-les ningú, i «ningú» vol dir «ningú», des del Partit Popular fins a Iniciativa, passant per la resta de grups d'aquesta cambra. Votem algunes coses que potser no són del tot amables, però de dir: escolti, si en aquest país volem tenir garantia d'abastament d'aigua, si en aquest país volem tenir els rius amb qualitat, si en aquest país volem tenir les aigües sanejades, si volem tenir tot això, cal que aquesta Administració hidràulica –i ara no entraré en el debat d'allò que ens pugui separar, que són moltes coses i que són conegudes de tots–, cal, doncs, que dibuixem quines volem que siguin les línies mestres per garantir que l'Administració que ha de fer totes aquestes polítiques les pugui fer.

I darrera reflexió: per nosaltres és molt important també el tercer punt, i no s'ha resolt al cent per cent, com nosaltres hauríem volgut. Nosaltres dèiem: «Escolti, apartem el Pla de districte fluvial de conca de Catalunya, perquè té impacte financer, perquè és complex...»; no ens enganyem: perquè també hi ha una demanda latent per part de les persones sobre les quals hi haurà més exigència i compromisos. Això no ha estat acceptat en aquests termes, però sí que com a mínim s'ha acceptat una cosa que a parer nostre és molt raonable, de dir: escolti, allarguem el termini de presentació d'esmenes perquè aquesta gent puguin opinar més, perquè es pugui fer un debat més intens respecte a aquest punt que per nosaltres segueix sent, i molt, substancial.

I amb relació a les esmenes del Partit Popular, que no signa formalment la transacció, una d'elles queda incorporada, com ja s'ha dit, amb relació a les famílies, que no impacti sobre l'economia, sobre la competitivitat, tampoc sobre les famílies, que això sigui gradual; recollim l'expressió, doncs, en la seva literalitat. No així en la segona de les esmenes, però crec que l'esperit sí que hi queda perfectament recollit, quan hi incorporarem la necessitat de..., incorporar la màxima eficiència a l'hora de decidir quines són les infraestructures que necessitem en aquest país.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció amb l'esmena transaccional que hi ha estat incorporada.

(El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.) Senyor portaveu...

El Sr. Llobet Navarro

Votar separatament l'apartat 3 del punt segon, si us plau. De la transaccional.

El president

L'apartat 3 del punt segon. Votem aquest, doncs.

Comença la votació... L'apartat 3 del punt segon.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor, 14 en contra, 3 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 129 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la imposició de límits de velocitat variable als accessos a l'àrea metropolitana de Barcelona (tram. 302-00232/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la imposició de límits de velocitat variable als accessos a l'àrea metropolitana de Barcelona. Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, conseller, intentaré començar aquesta moció per defensar per què Ciutadans ha presentat aquesta interpel·lació, primer, i després aquesta moció sobre la mesura de flexibilitzar el límit de vuitanta quilòmetres per hora a l'àrea metropolitana de Barcelona. Com vostès saben, és la segona vegada, i ho recordo, que Ciutadans presenta una interpel·lació en aquest sentit, la vam presentar

l'any passat, la mesura es va posar en marxa el 2008, i la realitat és que les dades que hem anat sabent, que hem anat coneixent a través del mateix departament, demostren que en l'àmbit d'aquesta mesura... Recordem que el pla té més de setanta mesures que fan relació amb la qualitat de l'aire, un pla amb què Ciutadans està d'acord, és a dir que és un pla globalment que el que pretén és adaptar-se a la normativa europea i que a Catalunya i a Barcelona, a l'àrea metropolitana, estiguem dintre d'aquests llindars permesos per la Unió Europea. Però la realitat és que hi ha una norma d'aquestes, una mesura, que és la de reduir a vuitanta quilòmetres la velocitat, que ha comportat, lògicament, no només polèmiques, sinó sobretot controvèrsia, veient que el diòxid de nitrogen, que són aquelles partícules que es deriven d'aquesta utilització dels vehicles privats..., el que acaba sent és que els números canten, senyor conseller, i diputats i diputades, i la realitat és que per les dades que hem conegut no només no baixen aquestes mesures, sinó que fins i tot s'han incrementat.

Per tant, quan el trànsit ha baixat, quan aquestes mesures s'han incrementat, en definitiva, el que hem de fer –i li ho vam dir fa un any i mig al Govern i li ho tornem a dir ara– és replantejar-nos, analitzar si poden haver-hi canvis en aquestes mesures. No només són canvis en l'àmbit mediambiental, sinó que recordem també que aquestes mesures apliquen, en definitiva..., i –per què no dir-ho també– afecten les butxaques dels ciutadans. No oblidem que –casualitat no ho és– s'ha recaptat quatre vegades més amb aquesta norma del que s'havia recaptat amb la línia habitual. Per tant, si passem d'1 milió i mig a 6 milions d'euros de recaptació a l'àrea metropolitana per sancions de velocitat, el que significa, en definitiva, és que els ciutadans estan pagant quatre vegades més amb aquesta mesura.

Com que això és així i no és cap caprici pagar quatre vegades més o pagar més sancions –i això ho saben els ciutadans als quals els afecta en les seves butxaques–, nosaltres plantejarem que el Govern es replantegi la mesura, i el que hem fet és ser lleials amb el Govern, i li ho vam dir al conseller. «Esperem», ens va dir el conseller, «al mes de juny, a conèixer realment quin impacte ha tingut amb l'estudi, en concret, d'aquestes mesures.» Molt bé; doncs, des de Ciutadans, que no volem tampoc fer electoralisme, el que li diem és al Govern és: d'acord, pactem una moció, pactem una esmena que ens permeti arribar a un punt de compromís del Govern perquè el mes de juny vostès, conseller i Govern del senyor Montilla, es comprometin a reconèixer si no ha estat bona, aquesta mesura, i derogar-la, i, si segueix funcionant o és una mesura que funciona i està baixant aquest impacte mediambiental o està reduint aquest impacte, doncs, lògicament, defensin-la i siguin vostès qui defensin aquesta mesura.

Per tant, avui el que plantejarem amb aquesta moció és que el mes de juny, quan el conseller deia que tindríem aquesta informació més detallada i aquest estudi, podem conèixer els catalans quin és l'impacte d'aquest paquet de mesures i, en concret, aquesta mesura dels vuitanta quilòmetres, com impacta en aquestes emissions de diòxid de nitrogen. Per tant, avui el que demanem en aquesta cambra és que votem a favor de ser

flexibles, que votem a favor de revisar les coses, que quan funcionen es continuïn fent i quan no funcionen es deixin de fer, tan senzill com això, com faria qualsevol empresa, com faria qualsevol ciutadà quan ha d'analitzar quan posa en marxa una mesura dins de la seva entitat o dins de la seva família, per dir alguna cosa. Per tant, nosaltres creiem que en aquest sentit el que hem de fer des del Parlament és ser sensats, tenir sentit comú, i, quan aquelles coses no funcionen, a més a més que carreguen, hi insisteixo, la butxaca dels ciutadans, el que hem de fer és reconèixer els errors, si és que són errors, i retirar-los.

Per tant, la nostra voluntat és absolutament constructiva. El que volem, en definitiva, és que no fem dogma d'aquesta norma, ni per bo ni per dolent, ni per criminalitzar ni per convertir-la en un dogma al qual vostès s'aferrin com a govern per dir: «Ara, pels meus nassos» –permetin-me l'expressió–, «això no ho canviarem, perquè és una bandera del nostre Govern o d'un partit del Govern», sinó que siguem prou flexibles i reconeguem com van les coses. Sincerament, pensem que els ciutadans el que esperen és això també, no?, que els seus governs puguin analitzar les seves mesures i, quan hi han errors, reconèixer-los, modificar-les, retirar-les, canviar-les, que per a això estem, no?

Per tant, nosaltres el que fem, conseller, avui és portar aquesta moció constructiva, i després em pronunciaré sobre les esmenes que ha fet el Govern i alguna altra esmena que ha fet algun altre partit també, en el torn de posicionament d'esmenes. La nostra voluntat, hi insisteixo, és arribar a un acord i un compromís ferm (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) perquè si això –acabo, senyor president–, si aquesta mesura es comprova que no ha comportat els beneficis que s'esperava, sigui retirada i, per tant, l'altre paquet de mesures continua vigent en allò que sigui rendible per als ciutadans, i, evidentment, en allò que no ho sigui, fem els canvis necessaris.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per defensar les esmenes del seu grup, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per posicionar-nos i presentar l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular a la moció del Grup Mixt amb relació a aquesta mesura de la flexibilització de la velocitat variable, la flexibilització del límit màxim de vuitanta quilòmetres/hora en els accessos a Barcelona.

En primer lloc dir –perquè, si no, encara que no ho diguem nosaltres, ho diran els grups que donen suport al Govern– que aquesta és una de les setanta-tres mesures que va aprovar en el seu moment el Govern per reduir la contaminació atmosfèrica en l'entorn de Barcelona, no? Però segurament aquesta també té una particularitat: que segurament és una de les més ineficaces de

les setanta-tres mesures; dic «una de les més menys» perquè encara n'hi ha alguna altra que encara és menys eficaç que aquesta, com per exemple... Miri, jo la portava avui aquí, perquè em va cridar l'atenció quan la veig veure en el seu moment, i crec que ha passat com a molt desapercibuda. Miri, hi ha una mesura que preveu que una determinada fàbrica d'asfalts deixi d'emetre absolutament cap emissió. Saben per què? Perquè, en el moment en què aproven la mesura, la fàbrica està ja tancada. I diuen: «Escolti'm, aquesta fàbrica deixarà d'emetre partícules, perquè està tancada.» Bé, aquesta és una de les setanta-tres mesures absolutament ineficaces. Però la de la velocitat variable a l'entorn de Barcelona també és ineficaç.

I, miri, els diré que en la mesura preveuen els indicadors de dos contaminats, que són les partícules en suspensió i els òxids de nitrogen –i vostès tenen les mesures recents. I diuen: «Escolti'm, quant a les partícules en suspensió de menys de deu micres, ha disminuït la seva presència en els entorns de Barcelona, i els òxids de nitrogen s'han incrementat.» Bé, doncs, potser val la pena fer una mica d'anàlisi, què ha passat amb tot això, no?

I en aquest sentit, home, per què s'han reduït les partícules de menys de deu micres, per entendre'ns, pols, pols petita? Potser hi ha tingut alguna cosa a veure el fet que s'han acabat algunes de les obres que hi havia a l'entorn de Barcelona, com, per exemple, les obres de l'aeroport o les obres de l'AVE? Potser hi ha tingut alguna cosa a veure? Potser també hi ha tingut alguna cosa a veure el fet que quan vam dictar aquestes mesures estàvem en una situació de sequera important i la pluviometria que hi ha hagut aquests darrers anys i mesos també ha influït que aquesta pols en suspensió es decantés? Potser hi ha tingut a veure, també, el fet que s'ha reduït molt la circulació als entorns de Barcelona a causa de la situació aquesta de la crisi? Són aspectes que poden haver-hi tingut alguna cosa a veure? Segurament, també, aquesta menor circulació ha tingut alguna cosa a veure amb la reducció d'accidents? Reducció d'accidents que no només ha succeït en les àrees de velocitat limitada, sinó que és més genèric de tot Catalunya i, per què no dir-ho, també, de tot Espanya? Per tant, no és una conseqüència directa de la velocitat variable.

I, en canvi –i, en canvi–, els òxids de nitrogen s'incrementen, i segurament, o el més probable de l'increment d'aquest contaminant és degut a l'obligació dels vehicles d'anar frenant i accelerant, frenant i accelerant, per adequar els seus vehicles. (*Rialles.*) Sí, a vostè li fa riure, senyor conseller, però amb els milers i milers de ciutadans que cada dia pateixen aquests senyals i pateixen els radars que hi han, i pateixen les sancions que se'ls posen –per sort no pateixen la disminució de punts però pateixen les sancions– em fa la impressió que a ells no els fa absolutament la mateixa gràcia.

Precisament per això, perquè si analitzem una mica amb detall quina és l'evolució dels contaminants i quines són les diferents circumstàncies que afecten la circulació a l'entorn de Barcelona, on vostès han inventat aquesta mesura, mesura que els serveix a vostès..., i quan dic «a vostès» no em refereixo al Govern, em refereixo a

Iniciativa per Catalunya, perquè altres partits del Govern, quan poden i on poden critiquen aquesta mesura; i la critiquen, i vostè ho sap, tant alcaldes com membres del seu propi Govern.

Per tant, nosaltres considerem que aquesta mesura és absolutament ineficaç, és una mesura que entenem que val la pena suprimir-la, no flexibilitzar-la, i, per aquest motiu, l'esmena que presenta el nostre grup parlamentari és de suprimir aquesta limitació màxima de velocitat a 80 quilòmetres/hora en aquelles zones de l'entorn de Barcelona, que segons vostès s'adopta aquesta mesura per reduir els nivells de contaminació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Dolors Clavell, per defensar les esmenes dels tres grups que donen suport al Govern.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, senyor president. A veure si ens situem una mica amb aquest debat, que l'hem tingut moltes vegades i que segurament el tindrem, i jo intentaré fer un breu resum de com veiem, nosaltres, que es produeixen els posicionaments.

A veure, tenim unes directives de la Unió Europea que ens obliguen a adoptar mesures per reduir la contaminació. I estem d'acord amb el fet que ho hem d'adoptar, això. En tot cas, sapiguem que si no ho féssim hauríem de pagar unes importants sancions a la Unió Europea perquè se'ns obriria un expedient per incompliment. I crec que els ciutadans de Catalunya, utilitzant l'argument aquest de «per què volem o no pagar» no estan disposats a pagar per un incompliment i, a sobre, a més, a tenir més contaminació que mai.

De manera que, a partir d'això, fem un pla de millora de la qualitat de l'aire, on hi ha setanta-tres mesures –no una, n'hi ha setanta-tres–, en vuit àmbits diferenciats, un d'ells és el del transport terrestre, però n'hi ha set més, eh?, també interessa esmentar-ho.

Evidentment, el del transport terrestre és molt important, perquè, a més, des d'altres perspectives, des de la reducció de la sinistralitat, i també des de la reducció de les emissions de CO₂, es demostra que és una mesura efectiva i que per això s'adopta també a molts altres països. Però ara em vull referir estrictament a la contaminació perquè és del que tractem.

Doncs bé, tenim aquestes setanta-tres mesures destinades a reduir la contaminació, i vostès, els grups de l'oposició, tots en general, només en qüestionen una, i la qüestionen perquè la consideren impopular. Perquè, clar, és una mesura que va dirigida a un cert canvi d'hàbits, o un canvi cultural en allò que és la conducció, que a molta gent ens..., bé, a tots ens pot costar acceptar-ho, eh?, tots hem hagut de fer un procés d'adaptació en això. Aleshores, vostès, intentant fer-se ressò d'aquestes persones que es resisteixen a aquest canvi cultural en allò que ha de ser la conducció, s'apunten a això, i aleshores qüestionen aquesta mesura sistemàticament,

més enllà de les argumentacions que hi pugui haver. I aleshores s'apunten a aquesta resistència, mai basada en arguments tècnics, sinó en meres percepcions, i van abundant en això.

Això és un plantejament *populista*, si em permeten, perquè no es basen en arguments tècnics. I, davant de qualsevol explicació que fem..., qualsevol explicació cau sempre en el buit. I parlar de pedagogia amb això..., doncs, clar, vostès no... Per què?, per què parlar de pedagogia? I parlar que aquestes mesures s'adopten a Holanda, a França, a Àustria, a Alemanya, a Bèlgica, a Anglaterra... Per què parlar-ne, d'això? Què va, què va..., no volen explicacions! Senzillament volen explotar aquest sentiment de la gent que li costa adaptar-se a aquesta nova manera de conduir.

Però, compte!, perquè de conductors n'hi ha de moltes menes. Aquesta associació que defensen els drets dels conductors vol dir defensar els drets dels que volen córrer..., el temps la resituarà, perquè, hi insisteixo, de conductors n'hi ha de moltes maneres i no tothom aposta només per utilitzar el vehicle com una via per desfogar determinats instints que van molt més enllà de traslladar-se d'un lloc a l'altre, que és la conducció.

Aleshores, buscant aquestes oportunitats per qüestionar aquesta mesura, ara, l'última vegada que ho han fet s'agafen al fet que el Departament de Medi Ambient i Habitatge ha efectuat aquesta avaluació de la qualitat de l'aire l'any 2009, i aquí s'ha determinat que s'han reduït les partícules de diàmetre inferior a deu micres. Això s'ha demostrat així. Tenim la qualitat de l'aire millor dels últims deu anys. Però hi ha aquesta dada, aquest petit element que resulta que ens diu que s'ha detectat que el diòxid de nitrogen efectivament, o es manté o augmenta molt lleugerament. I aleshores, ara s'agafen a aquest argument. Perquè es tracta d'agafar-se a qualsevol argument, perquè ara resultarà..., vostè feia la llista de totes les coses que poden haver provocat la millora en les partícules. I les accepta totes menys, precisament, la de la reducció de la velocitat. Això demostra... (*riallies*), com de cabuts són a l'hora de plantejar-ho, perquè van a... (*veus de fons*), precisament..., o sigui, resultarà que ara tot contribueix a reduir les partícules excepte aquesta mesura.

I, què succeeix? Doncs que això que ha passat aquí és el que ha passat també en altres ciutats, que resulta que amb el diòxid de nitrogen algun problema hi ha que, ara com ara, no se'n coneix la causa. I per això a Brussel·les hi ha un equip especialitzat que estudia això, perquè això passa també a les altres ciutats europees. I resulta que es planteja que segurament no té a veure..., que pot venir provocat per les característiques dels motors que estem fent en els vehicles avui. Per tant, s'ha de trobar quina és la causa. Però això no pot servir per qüestionar la mesura. Però, clar, això no ho volen sentir. Està absolutament demostrat, crec, que vostès el que busquen són oportunitats de qüestionament d'aquesta mesura i anar fent forat aquí. Les opinions tècniques no els importen, els arguments tècnics no els importen.

Nosaltres creiem que l'avaluació s'ha de fer a partir de les dades. Per això hem presentat una esmena... (*sona el senyal horari que indica que s'ha exhaurit el temps*

d'intervenció) –disculpi, senyor president–, en què els oferim el màxim que creiem que ens poden demanar, al grup que ha presentat aquesta moció, que és que avaluem la mesura –d'acord–, però no ens facin avaluar només aquesta mesura, perquè estem parlant d'un pla d'actuació que n'inclou setanta-tres. De manera que deixin-nos utilitzar el mètode que creiem que seriosament s'ha d'utilitzar, que és l'avaluació...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...de les setanta-tres mesures, i a partir d'aquí veurem què fem. I això es produirà al juny. I és en aquest sentit que hem presentat aquesta esmena, que el que planteja és això, fer la valoració i analitzar el resultat d'aquesta avaluació i partir d'aquí decidir.

Entenguin que no ens poden demanar parlar només d'una mesura, perquè això, per rigorositat i per seriositat, s'inscriu en un pla d'actuació més ampli. No els hi neguem...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Clavell i Nadal

...el fet d'avaluar aquesta mesura, però també les altres setanta-tres. De manera que és en aquest sentit que hem presentat l'esmena i que desitgem que la puguem aprovar tots plegats.

El president

Senyor Espadaler, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, els diputats i diputades, i crec que l'opinió pública en general coneix l'opinió de Convergència i Unió respecte a aquesta mesura. Nosaltres hi som contraris des del primer dia. Ho hem dit per activa i per passiva: des d'aquesta tribuna, en comissió, ho hem portat a votació, una, dues, tantes vegades com ha convingut. Per tant, ens mantenim en la coherència d'allò que vam dir des del primer dia: tot aquest pla està molt bé, però hi han mesures que, al nostre parer, vam dir des del primer moment que no servirien per a res, i ens sentim perfectament avalats –perfectament avalats– pels fets objectius. Perquè és que vostès mateixa, fixi's, ens diu: «És que vostès no aporten cap dada ni cap..., i només posen el dit a l'ull amb aquesta mesura...» I ens diu: «Escolti, és que hi han alguns contaminants que puguen!» Escolti'm, doncs... (*l'orador riu*), què millor...?, escolti, raó de més per derogar-ho.

Nosaltres ens mantenim en el..., miri, abans-d'ahir feien junta general d'accionistes, ho diuen els diaris, els d'Abertis. Diu: «Escolti, a les autopistes, entorn metropolitana, ens ha baixat un 14 o un 15 per cent, els cot-

xes...» Home..., escolti, el que està fent baixar la contaminació atmosfèrica, per a bé i per a mal, per sort i per desgràcia, és la crisi econòmica. Hi ha menys cotxes, i aquesta és la raó per la qual determinats contaminants baixen.

I el que ha fet baixar les partícules en suspensió és el que deia el senyor Santi Rodríguez del Partit Popular. Escolti, no transiten els camions que fan obra pública en aquest entorn, per tant, hi ha menys partícules en suspensió. Això..., no cal gastar-nos gaires calés en fer estudis. Això és d'un sentit comú rotund i «aplastant». I nosaltres, des del primer dia, des de Convergència i Unió, els hem dit: «Escolti, ens sembla bé que es faci un pla per acotar els nivells de contaminació de l'entorn metropolitana de Barcelona a les exigències comunitàries.» I moltes d'aquestes mesures les subscriu, i ens agrada molt, doncs, que determinades mesures s'hagin emprès al port de Barcelona, amb d'altres... Ens sembla magnífic! Però, n'hi ha una, que dèiem i diem, i continuarem dient, diguin el que diguin vostès, que..., des del sentit comú, que no serveix per a res. Ei!, per a res, no: serveix per a una cosa, per incrementar la recaptació. Això sí que ha servit. Aquesta mesura ha disparat la recaptació dels radars a l'entorn metropolitana de Barcelona. I, per tant, nosaltres, doncs, ens mantenim en la nostra tesi inicial.

L'única dada objectiva, contrastable, quantificable –l'hem demanada més d'una vegada i ens l'ha lliurada el Govern tal com pertoca–, d'allò que realment, substancialment, s'ha modificat d'ençà de l'entrada en vigor d'aquesta mesura, és la recaptació per sancions dels radars a l'entorn metropolitana de Barcelona. És l'única cosa que de veritat ha canviat.

I no ens parlin de canvis de cultura de la conducció..., escolti, i no faci dir el que no diuen les organitzacions d'automobilistes, «que defensen la velocitat i els que corren». No, no... Escolti, em sembla que afortunadament en aquest país tenim institucions que apleguen els automobilistes, com el Reial Autòmobil Club, que han demostrat sobradament ser gent de bastant sentit comú..., i aportar arguments i aportar dades, algunes d'elles els seus estudis les acaben validant, com els increments de determinats contaminants. I això el RACC ja ho va dir fa dos anys. I ara vostès diuen: «Ah, ara resulta que el senyor Baltasar, no?, amb els seus informes, ens ha acabat dient que això, doncs..., hi han contaminants que no van..., haurem de dir a Europa que canviï els sistema de fabricar els cotxes.» Home, per favor!, siguem seriosos –siguem seriosos. Nosaltres hem estat en contra i continuem estant en contra d'aquesta mesura, perquè creiem que no és eficient, no estem en contra de la resta de mesures per reduir la contaminació en l'àmbit metropolitana. Creiem que si hi ha hagut reducció, que n'hi ha hagut, no es deu a la implantació d'aquesta mesura. I, per tant, ens mantenim en la mateixa posició que hem tingut sempre. I, per tant, hi votarem en contra, d'aquesta mesura; ho hem fet i ho continuarem fent.

I, per favor, no ens facin esperar al mes de juny, perquè al mes de juny de l'any passat ja en vàrem tenir un, d'estudi. I no ens varen permetre fer una cosa. Vam dir: «Escolti, doncs, que vingui el senyor Baltasar aquí

al Parlament i ens l'expliqui, però que vingui també el senyor Manel Nadal, responsable del Departament de Política Territorial i de l'enquesta metropolitana de mobilitat.» Que ens va dir, l'any passat: «Han baixat de l'ordre d'un 12/13 per cent els vehicles a l'àrea metropolitana de Barcelona.» Home!, si baixen un 12 per cent els vehicles a l'àrea metropolitana i la contaminació, doncs, un 5/6 per cent..., no els sembla que hi ha una certa correlació? A nosaltres sí que ens ho sembla. Per què no els deixen comparèixer, conjuntament, a la Comissió de Medi Ambient? La gent que gestiona, els responsables polítics –el senyor Manel Nadal o en qui ell delegui els temes de mobilitat metropolitana– i la gent, doncs, que, per encàrrec del Departament de Medi Ambient, fa l'anàlisi..., i potser trobarem que hi ha una correlació directa; a nosaltres ens ho sembla.

Miri, nosaltres ja vàrem ser responsables, Convergència i Unió, en el seu moment, de, com a mínim, salvar aquests conductors que encara estan penalitzats amb les seves multes que a sobre perdin els punts. I això ho vam resoldre a Madrid, i no pararem fins a no resoldre, també, la derogació d'aquesta mesura, per ineficax, per ineficient i perquè no aconseguix, ni de bon tros, els bons propòsits que sí que persegueix el pla i que una part important del qual respectem, que és reduir la contaminació atmosfèrica a l'entorn metropolità de Barcelona.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. El Govern ha presentat una esmena, una esmena que no és lògicament l'esmena que hauríem volgut des de Ciutadans, perquè és una esmena que torna a parlar del pla, en general, i nosaltres pensàvem que parlaríem de la mesura. Jo ho repetiré per enèsima vegada: Ciutadans no està en contra del pla de les setanta-tres mesures. Estem en contra d'una mesura que les dades..., les dades de la conselleria ho demostren, i no fem trampes –perquè és el diòxid de nitrogen la partícula de què parlem–, que no només no baixen, sinó que, fins i tot, s'incrementen.

Per tant, senyora Clavell, vostè posava abans l'exemple que volem agafar el sentiments i la ràbia que tenen els conductors... Miri, sap què passa?, que les mesures, quan es prenen i limiten la capacitat o la llibertat d'alguns ciutadans, s'han de justificar. Si vostè li diu demà a l'ajuntament, o on vostè visqui, que no surti fins a les onze del dematí de casa perquè fa soroll..., i les dades que presenten demostren que no hi ha cap problema de soroll, vostè que pensarà? Doncs, que l'ajuntament ha pres una norma que no serveix per a res. I si a sobre la sancionen, si surt al carrer, pensarà: «Aquests "tios" m'estan traient els diners.» Doncs, això és el que pensa la immensa majoria de catalans, que aquesta norma no té dades que demostrin ni que la justifiquin i que, en canvi, es multipliquen per quatre les sancions i la recaptació de l'Administració. Per tant, això, exactament

el mateix és el que pensen molts ciutadans, i no perquè siguin criminals per anar al volant o vulguin anar a doscents per hora per les rondes, no; simplement perquè reben quatre vegades més sancions del que rebien l'any passat, tan senzill com això.

Insisteixo un altre cop en el raonament: si la mesura fos eficient no la podríem qüestionar, perquè seria més o menys popular, com vostè deia, o menys populista, però no podríem, com a mínim, dir: «No, miri, és que...», però és que no serveix per a res. Dades de la conselleria.

Per tant, nosaltres, tot i l'actuació i les paraules de la senyora Clavell, tot i això, acceptarem l'esmena. Dic tot i això, perquè el que volem és que el mes de juny, si les dades tornen a ser les mateixes, vostès tinguin un compromís d'aquesta cambra per derogar aquesta norma i vostès es comprometin a fer aquesta revisió i a venir en seu parlamentària a explicar, per enèsima, vegada per què no es compleix o per què no es deroga aquesta norma.

Hi insisteixo, des de Ciutadans ho hem fet dues vegades i ho tornarem a fer una tercera si cal, i els ciutadans han de saber que les normes quan s'apliquen si la finalitat és reduir la contaminació i no la redueixen, es deroguen. I si la finalitat és una altra, que es digui.

I això sí, curiós és també una mica el fet que només hagi parlat Iniciativa en aquest debat, que és que no es posen d'acord vostès en aquesta mesura? Perquè després se'ls ha acabat, eh?, als alcaldes del PSC, anar dient una cosa als ajuntaments i una altra aquí. És curiós que només hagi parlat Iniciativa en aquest tema, molt curiós. Que potser vostès no es posen d'acord? Que potser si demanem vot secret tindríem sorpreses? Doncs, no ho sé, però al final el senyor Montilla és el que està al capdavant i el senyor Montilla és qui manté els vuitanta quilòmetres, que no vagi a fer campanya com fa als ajuntaments del Llobregat i als seus alcaldes abans de les municipals anar dient que suprimiran el que han fet tres anys.

Per tant, avui el que fa, en definitiva, el Govern i el que ha de fer amb aquesta esmena és comprometre's que el mes de juny, si les dades són les mateixes, derogaran aquesta norma. Aquest era l'objectiu principal d'aquesta interpellació, deixar clares les coses. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, senyor president.

Per tant, acceptem això, el que proposava el portaveu del Grup Popular, en definitiva, parlar de flexibilitzar a l'alça o d'aixecar el topall de vuitanta és exactament el mateix, l'objectiu és el mateix, que no hi hagi un límit de vuitanta, sinó que hi hagi un límit variable. Per cert, com als països on també obtenen els millors resultats, com Àustria, Alemanya i altres països. Per cert, a Europa també es flexibilitzen les dades en funció de les condicions meteorològiques, de l'asfalt, de la il·luminació i de moltes altres dades, de sentit comú.

Per tant, nosaltres acceptem votar aquesta esmena...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...acabo, senyor president, tot i que no és el que voldríem, perquè voldríem concretar-ne la derogació. Però, això sí, senyor conseller –ja no s'escapen, eh?–, aquí si aprovem això, vostès, el mes de juny hauran d'explicar, si les dades són les que són, per què no deroguen aquesta norma.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Senyor Santi Rodríguez demana la paraula...

El Sr. Rodríguez i Serra

Per contradiccions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. No pretenc convertir aquest debat en un concurs o en una competició de cabuts, senyora Clavell, no? Jo he intentat portar el debat en el terreny racional, explicant les motivacions al més tècniques possibles que permet un debat parlamentari i polític al respecte d'aquesta mesura; vostè ho ha portat al terreny dels sentiments. Però, en qualsevol cas, permeti'm tornar al terreny racional, i en aquest sentit, dir-los que dels dos indicadors, partícules en suspensió i òxids de nitrogen, els òxids de nitrogen tenen una particularitat i és que la seva emissió es concentra fonamentalment en la circulació de vehicles, i aquest indicador és el que puja respecte de les mesures inicials. En canvi, les partícules en suspensió tenen diversos focus d'emissió, un d'ells els vehicles, sí, però uns altres són les obres, uns altres són també la pluviometria. I aquest indicador ha baixat. Per tant, crec que des del punt de vista racional i des del punt de vista tècnic és absolutament..., aquesta mesura és absolutament ineficaç...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...per tal de reduir la contaminació.

Gràcies, senyor president.

(La Sra. Clavell i Nadal demana per parlar.)

El president

Senyora Clavell...

La Sra. Clavell i Nadal

Dos petits detalls. Miri, un dels llocs...

El president

Senyora Clavell, un minut.

La Sra. Clavell i Nadal

...on s'ha produït...

El president

Té un minut –té un minut.

La Sra. Clavell i Nadal

Sí. Un dels llocs on s'ha produït aquest lleuger increment del diòxid de nitrogen és a Sabadell; un altre, al barri de l'Eixample. A cap d'aquests dos llocs hi ha les mesures de reducció de la velocitat. Per tant, vostès estan manipulant les dades.

Hi insisteixo, no és un tema tècnic el que els porta a vostès a qüestionar la mesura, insisteixo que és curiós que altres països l'estiguin adoptant sense aquestes polèmiques, parlem d'Holanda, de França, d'Àustria, d'Alemanya, d'Anglaterra, de Bèlgica, entre moltes altres ciutats europees..., molts altres països europeus, on s'està donant també aquest fenomen que no s'acaba de trobar quina és la causa del lleuger increment de les partícules de diòxid de nitrogen.

Confiam encara que en algun moment podrem establir aquest debat en termes de racionalitat, espero que al juny això sigui possible.

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor, 47 en contra i 13 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la crisi econòmica i la desocupació (tram. 302-00233/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la crisi econòmica i la desocupació, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

La Sra. Olano i García

Sí, gràcies, senyor president...

El president

Perdó..., la senyora Àngels Olano. *(Pausa.)* Doncs, té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Olano i García

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per presentar la Moció subsegüent a la interpel·lació del Govern sobre la crisi econòmica i desocupació.

El Grup Popular ha plantejat la moció, sobretot en dos eixos fonamentals que nosaltres considerem que són essencials per tal de posar eines a la crisi econòmica i sobretot parlant del tema que era objecte de la interpel·-

lació i la moció subsegüent, que era el tema de la desocupació.

En el primer bloc de la moció, el que plantegem és el que per al Partit Popular, per al Grup Popular és un pla de xoc que va dirigit sobretot a quatre actuacions, que són: la reforma immediata dels serveis d'intermediació del Servei d'Ocupació de Catalunya. Nosaltres volem que aquest esdevingui un mitjà útil, constatem que fins ara no ha estat el mitjà adient i oportú. El segon, la dotació de mitjans humans per tal que les persones desocupades puguin adequar la seva orientació laboral i es pugui, d'alguna manera, posar en relleu el perfil professional, cosa que fins ara s'ha posat en evidència o en rellevància més altres qüestions però no el perfil, i, per tant, el valor afegit que cada persona incorpora al projecte d'una empresa. El tercer és la potenciació entre les empreses catalanes i, per tant, que sigui una eina de recerca i de contractació per a les empreses catalanes, que vegin en el SOC un punt on trobar i, per tant, poder posar els perfils professionals i les persones adequades al projecte empresarial. I la quarta, adreçada a accions de formació ocupacional dels treballadors desocupats adequant-los a aquest perfil professional que els comentava. Aquestes, per a nosaltres, constituïrien les quatre mesures necessàries d'aquest pla de xoc.

I en la segona part de la moció el que plantegem és la necessària reactivació dels plans i programes d'escoles taller, cases d'oficis, centres ocupacionals, i sobretot redefinir els objectius i els continguts que han tingut per ara. Sobretot voldríem fer especial menció d'aquest segon punt, no ho diu el mateix Grup Popular, també un dels sindicats majoritaris a Catalunya, UGT, fa menció de la necessitat..., està plantejant..., i alguns de vostès com a regidors han votat mocions en els seus ajuntaments, en què es posa en relleu amb aquesta moció la necessitat d'abordar una reforma del SOC.

Ens podem trobar que Catalunya sigui l'única comunitat autònoma en la qual l'any 2010 no s'obrirà una convocatòria d'escoles taller, de cases d'oficis i tallers d'ocupació, i que, per tant, Catalunya seria l'única comunitat autònoma d'Espanya on no es desenvoluparien aquests programes. Volem, des del Grup Popular, posar-hi especial menció, tenint en compte que suposaria expulsar del mercat de treball prop de 1.500 professionals que estan exclusivament dedicats a aquestes tasques relacionades amb els programes formatius, sobretot tenint en compte que els usuaris d'aquests programes són bàsicament joves i persones majors de quaranta-cinc anys, precisament els col·lectius que segons l'última enquesta de l'EPA queden més expulsats del mercat de treball. Però és més, és que hem de pensar que la inserció laboral va adreçada especialment als col·lectius que tenen més riscos de quedar fora del mercat de treball, doncs, bé, aquests col·lectius són, precisament, els joves i les persones més grans de quaranta-cinc anys.

És per tot això que el Grup Popular considera que és necessari abordar una reformulació del SOC i, sobretot, instar el departament competent perquè faci una reflexió i pugui tenir aquest impuls per unanimitat del Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta moció que presenta el Grup Popular és una moció que podríem dir que lamentablement en diferents ocasions hem anat veient com apareixen aquests temes aquí en el Parlament de Catalunya. Lamentablement perquè vivim una situació de crisi, una situació de crisi dura, amb una situació d'atur, doncs, molt dura i que el Govern de Catalunya a dia d'avui, doncs, no està sabent-hi donar la resposta necessària perquè les coses canviïn. No hi està sabent donar les respostes necessàries perquè nosaltres tenim uns índexs d'atur molt elevats, molt per sobre dels de la Unió Europea, i a la realitat ens trobem que, com aquí es deia, el SOC, per exemple, té una eina utilíssima per fer intermediació laboral i a l'hora de la veritat ens adonem que el SOC és capaç no més de fer d'aquesta intermediació, de la intermediació que es fa, es realitza només el 2 per cent.

Per tant, és necessari que hi hagi, doncs, una reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya, que millorem aquesta capacitat que té i que des del nostre punt de vista, i també així en el marc del diàleg espanyol s'està plantejant, que és el fet de contemplar la col·laboració amb els agents d'intermediació privats. Aquesta és una realitat que està sobre la taula, que no som nosaltres sols qui la plantegem i que, per tant, aquesta és l'esmena que nosaltres plantegem per tal de poder fer aquesta reforma no pròpiament del SOC, però sí, doncs, obrir mires i, per tant, veure que hi ha altra gent que està fent aquests papers, que està fent un paper positiu i que, lògicament, la seva col·laboració directa amb el SOC seria positiva.

Quin altre tema nosaltres hem volgut, doncs, una mica podríem dir enquadrar? I és el tema..., doncs, aquesta necessitat de dotar de mitjans humans necessaris per a l'atenció dels treballadors desocupats, és evident que fa falta un reforç en aquest sentit, de mitjans humans per donar resposta als treballadors. I creiem que això ho hauríem d'acotar en el temps, i dèiem de fer-ho en el termini de tres mesos, ja que si ho allarguem molt més en el temps, la veritat, molta gent que es troba en aquests moments en una situació de dificultat i que potser a causa de la manca de recursos humans que en algun àmbit hi ha, doncs, no es troba la resposta adequada. I, per tant, en aquest sentit, creiem necessari que es doni una resposta com més aviat millor, i per això acotàvem en els tres mesos.

Pel que fa referència, doncs, a un tema que també vam portar nosaltres a debatre ahir concretament en aquest Parlament amb la consellera de Treball, fa referència a les escoles taller, cases d'oficis i centres ocupacionals. Nosaltres creiem que cal donar resposta a allò que es va acordar el setembre del 2009 i que, per tant, aquells compromisos que des del Govern es van adquirir es duguin a terme. I en els mateixos compromisos, més enllà d'establir que del període 2009 a 2012 s'utilitzarien més de 57 milions d'euros per fer front precisament

als programes de les escoles taller, de les cases d'oficis i els centres ocupacionals, ja en aquell acord es parla de fer una reorientació dels programes que en aquests moments s'hi fan. Segur que alguns d'ells, doncs, és bo que segueixin i segur que és bo que d'altres canviïn la seva línia d'orientació. Per tant, això és positiu. I nosaltres demanàvem, en la línia que han fet alguns sindicats i també alguna patronal, que això es faci en el marc del diàleg social.

És evident que aquest canvi de rumb que ha decidit fer la conselleria, i la consellera concretament, doncs, ha estat al marge d'aquest diàleg social, així li ho han retret els mateixos agents socials. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres creiem que si –tard, però finalment– va arribar aquest acord amb els diferents agents socials, i també amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, ara no es pot trencar unilateralment, i, per tant, els avenços possibles que es facin, que s'agafin noves línies d'orientació, han de ser noves línies d'orientació, que respectin allò que s'ha acordat, i, per tant, tot allò que s'hi afegeixi..., entenem que tothom veurà positivament que es treballi per millorar, doncs, el que és l'ocupabilitat dels joves a Catalunya, però això no vol dir que tot allò que fem estigui malament i ho hàgim d'esborrar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes, per defensar l'esmena presentada pels tres grups que donen suport al Govern, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, honorable president. Bé. Ens agrada que, una vegada més, puguem parlar d'ocupació. Podia semblar que aquests dies, doncs, el focus no el teníem en el principal problema, en aquest cas, que ens ocupa. I especialment des d'ahir, no?, que també els missatges en els mercats internacionals no són gaire encoratjadors, i ens preocupa molt per la incidència que justament tenen en el que aquí estem parlant. També perquè aquesta setmana sabrem les dades de l'EPA, també sabrem la setmana vinent les dades de l'atur registrat, i dissabte serà l'1 de maig, el Dia Internacional del Treball. En aquest cas, també ho celebrarem o tindrem present el treball com a eix principal de la nostra societat i la nostra preocupació.

I deia que és d'agrair perquè ens dona peu a explicar, de nou, les mesures que el Govern, ja amb la perspectiva de la situació actual, va acordar amb els agents socials el desembre del 2009, aquests «Trenta compromisos per a l'ocupació, el teixit econòmic i el desenvolupament social a Catalunya». Es va acordar amb els agents socials, i amb ells podem dir a hores d'ara, a final d'abril, pel que fa específicament a les mesures referides a l'impuls de les polítiques d'ocupació, que estan totes endegades: els plans d'ocupació locals ja a punt, doncs, de tirar endavant; l'increment de l'oferta formativa, de forma també important, amb aquests recursos addicionals posats; els ajuts temporals extraordinaris per als autònoms són ja una realitat; la incorporació dels cent

cinquanta orientadors el mes d'abril d'enguany, més els de l'any passat; en el Pla de millora de les oficines, hem anat tenint diferents propostes de resolució que s'han retirat, perquè les oficines ja estaven amb les condicions, les millores tecnològiques, i també els serveis d'intermediació, el reforç del servei a les empreses, amb els diferents portals d'intermediació i els professionals, orientat específicament a l'empresa.

Però també, i el que ens agradaria més, seguint amb el que ens agrada parlar de l'ocupació, com a tema que ens preocupa principalment al nostre grup parlamentari, ens agradaria que atengués, el Grup Popular que presenta aquesta moció, les nostres esmenes, que van en la línia de recollir aquesta acció que el Govern té endegada. I ho dic perquè sembla que amb la moció es vulgui prescindir, es vulgui obviar aquell acord amb els agents socials, de les trenta mesures, que ja es va fer, doncs, amb aquesta perspectiva de ser un pla de xoc, i vostès aquí ens en proposen un altre. Bé, de fet, és aquell. Per tant, potser ens agradaria que..., el seu interès perquè es desenvolupi.

Bé. Si vostès estan per acceptar les nostres esmenes..., o si no les atenen, doncs, potser podem dir que no volen que els acceptem res, eh?, perquè els és segurament, a vegades, més avantatjós, que no pas poder-nos acceptar el que els proposem.

En tot cas, entretenint-nos en l'esmena número 6 que nosaltres proposem, referida a les escoles taller que es diuen, bé, en tot cas, la proposta que fem a l'esmena és en la línia de la proposta que el Govern té sobre la taula i que ahir la mateixa consellera en parlava, és aquesta proposta Suma, més les Noves Cases per a Nous Oficis, en aquest cas una proposta reformulada. I aquí deixi'm que posi de manifest la seva contradicció: de vegades vostès parlen de reformular o de reformar el SOC, i quan fem reformes i reformulem programes o propostes, doncs bé, no els agraden. Per tant, segurament no els agrada res del que fem, però ja ho entenem: vostès estan en l'oposició i el seu objectiu és el desgast del Govern. Però, en tot cas, deia, el que fa aquest projecte, la proposta Suma, més les Noves Cases, és això, adaptar les propostes polítiques al moment actual, i actua sobre els joves amb dificultats o risc, afavoreix l'aprenentatge en competències clau –que aquí tothom coincideix que és imprescindible, sobretot amb aquesta bossa de joves que tenim, tan important–, amb oficis emergents i, efectivament, un element important, que també és la cerca del compromís de les empreses amb els contractes d'inserció.

I aquestes mesures intenten poder arribar a molts més joves, amb aquesta bossa incrementada; i ahir també en sortien dades. Bé, en tot cas, si dramatitzem per un cantó, també hem d'entendre que amb els recursos ajustats –més, això sí, però ajustats– hem de poder arribar a moltes més persones, sobretot aquests col·lectius més afectats.

Bé. En tot cas, entenc que no els agradi, però també deixin-nos dir aquella frase que diuen: «Ladran, luego cabalgamos.»

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyora Olano, la veritat és que ens ha dolgut i ens sap greu que no accepti l'esmena que li hem plantejat, pel que s'intueix de la seva intervenció. En tot cas, si l'accepta, doncs, li estarem molt agraïts, i li diré per què. En aquests moments estan a punt de fer-se públiques les dades de l'enquesta de població activa; ja n'han aparegut unes primeres dades: quasi 700.000 aturats a Catalunya. Realment, és una situació molt greu, la que està vivint el nostre país, que afecta, incideix especialment en el col·lectiu de gent jove, amb una situació molt dura i molt dramàtica, i hem d'intentar consensuar unes posicions i unes propostes que en matèria d'ocupació tinguin el màxim de consens possible, la màxima unitat possible.

Li he de dir que l'esmena que hem presentat, precisament cap a la reorientació de les escoles taller i de les cases d'oficis, no ha estat fàcil de bastir en el que ha estat el debat entre els tres grups que formem el Govern. Precisament, trobar la fórmula perquè puguem impulsar tots aquests programes que incorporin formació i treball adreçat als joves i reorientar-los cap a unes ocupacions, uns oficis, en la línia de l'economia del valor afegit, aquesta és la voluntat que en aquests moments estem treballant.

És a dir, fins ara estaven molt emmarcats dins del mateix sector de la construcció, aquests programes que incorporaven formació i treball; ara els volem orientar cap a oficis emergents, que incorporin valor afegit. I, per tant, hem de veure com reorientem totes unes dinàmiques i totes unes inèrcies de les escoles taller i cases d'oficis, perquè, evidentment, no és fàcil canviar el que són les orientacions d'uns determinats programes que ja fa molts anys que duren cap a aquests nous sectors. També cap a oficis que no estiguin tan masculinitzats; només un 15 per cent de les places d'aquests programes eren ocupades, són ocupades per dones, i això no és tant, evidentment, una manca de voluntat de les dones d'incorporar-se en aquests programes, sinó que la mateixa oferta es corresponia a oficis molt masculinitzats o a oficis que han acollit un alt tant per cent d'homes que han ocupat aquests llocs de treball, i, per tant, aquí també s'està fent un esforç.

Jo li demanaria, per tant, que atengués l'esmena que hem plantejat, que ens sembla que cobreix exactament aquest esperit i que, a més a més, ha de permetre un diàleg entre escoles taller i cases d'oficis amb la Generalitat de Catalunya per tal de veure com es reorienten tots aquests programes de formació.

I a partir d'aquí també hem de tenir molt present que la funció del SOC és la intermediació laboral, però, evidentment, el SOC el que no fa és crear llocs de treball. Els llocs de treball els crea l'economia, els crea el teixit econòmic, els crea el teixit empresarial, els creen els emprenedors, els crea la concertació entre empreses i

treballadors en els grans centres laborals, i, per tant, on ens hem de fixar i on hem d'incidir en un primer terme és, evidentment, en com aconseguim crear aquests llocs de treball, en com conformem aquesta economia del valor afegit. Després, evidentment, hem de reforçar els aspectes d'intermediació, per tal que, de la forma més ràpida i més àgil possible, puguem posar en contacte la demanda amb l'oferta laboral.

I, en aquest sentit, el SOC ha fet esforços importants per millorar aquesta capacitat d'intermediació, i els segueix fent, eh?: des de la incorporació de nous orientadors laborals fins a incrementar l'oferta formativa.. Però estem davant d'una situació econòmica molt dura, estem davant d'una situació econòmica molt dura en què fins i tot incrementant totes les possibilitats d'intermediació del SOC, doncs, si no hi ha uns llocs de treball que es generen a l'economia, si no hi ha una confiança que permeti l'ampliació del que són els llocs de treball actualment existents a l'economia, tenim unes restriccions.

Per tant, ja podem anar incidint una vegada rere l'altra en la qüestió del SOC, que no ens en sortirem. És a dir, em sembla que en el que hem d'incidir és en això, evidentment, eh?, perquè això no és cap excusa per no fer la feina ben feta, però en com fem aquest canvi econòmic que ens permeti crear importants llocs de treball, un augment important de llocs de treball. I en aquest sentit precisament els programes, la reorientació dels programes que incorporin formació i treball, per nosaltres, és una prioritat, i en aquest sentit anava l'esmena, que esperem que la pugui acceptar.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats... Doncs bé, com li comentaven els meus antecessors, senyora Olano..., de fet, avui no tenim el senyor Millo, que és l'habitual en aquestes qüestions, que d'alguna manera, en el primer plantejament sobre com cal reformular o què cal canviar en la intermediació del SOC, és un debat que amb el senyor Millo hem tingut llargament i extensament. I normalment les seves propostes solen passar per la privatització de la intermediació del SOC, i nosaltres sempre solem respondre amb el caire amb què avui també se li ha respost, és a dir, amb aquell gran esforç que ha fet el departament per adaptar els serveis del SOC, per modernitzar..., i la creació també de plans extraordinaris per adaptar-se, doncs, a aquesta nova situació; situació que de fet, després de conèixer les dades de l'atur d'ahir, cada cop i cada vegada és més crítica, cada vegada es fa més esfereïdor veure aquesta xifra.

També és ben cert, i el senyor Millo ho va fer així parlès..., va parlar d'economia, perquè, com bé s'ha dit, la creació d'ocupació ve determinada no només perquè el

SOC faci una bona intermediació, que això seria en el cas, doncs, que hi hagués ocupabilitat. Estem en un moment on s'ha destruït més ocupació que no pas se n'ha creat. Per tant, tots els incentius per crear ocupació serien els desitjables. I en aquest sentit emplaçaria el seu partit perquè, en comptes de proposar o de donar suport a mesures com reformes laborals o manifestar-se a voltes que l'acomiadament més rebaixat seria un motiu de crear ocupació..., doncs, en aquest sentit no hi ajudarien gaire.

Nosaltres creiem que per crear ocupació calen altres coses i cal anar fent aquests canvis per afrontar aquest canvi de model productiu. Creiem que la formació i que l'educació són bàsiques per a això, i creiem que el que hem de buscar és aquest suport dels emprenedors, aquest suport, doncs, a noves formes de treball, aquest suport també de les empreses.

Per això avui, si hagués tingut aquí el senyor Millo, que ell va parlar d'IVA –per això em costa més parlar avui amb vostè–, li hauria dit: també podríem emplaçar alguna vegada i fer alguna moció per demanar als bancs que retornin els diners que se'ls han donat, perquè els facin circular en empreses i els facin circular a les famílies per reactivar l'economia; això seria molt desitjable. Està bé emplaçar l'ICF, però també seria molt desitjable en aquest sentit que alguna vegada veiéssim, doncs, això. Seria també molt important actuar sobre..., no ho sé, les energètiques, en aquest sentit, i que es possessin a treballar a favor, doncs, de poder implantar l'economia verda i facilitar aquesta situació. En aquest sentit, doncs, se li ha explicat abans..., els hem ofert unes esmenes que vostè, és cert, no s'hi ha pronunciat; per tant jo no diré si vostè ens les compra o no.

M'agradaria fer referència al darrer punt, que és el d'escoles taller, que aquest punt és important per nosaltres, i per mi també personalment, perquè de la reorientació de les PAO, em sembla que en aquest faristol me n'han sentit parlar fa dos anys, i si miréssim hemeroteques ho trobarien. I deia: «També avisar Madrid sobre què podem fer o què no podem fer amb les PAO..., no és el mateix Extremadura que Catalunya, ni tan sols és el mateix l'Hospitalet que Castellà de n'Hug.» Per tant, les PAO han de canviar ja en general, eh?, perquè no és el mateix actuar sobre nuclis rurals, sobre Catalunya, que té un tipus d'indústries, sobre altres territoris... Per tant, haurien de ser molt més flexibles. Aquesta era una demanda.

Però flexibilitat no vol dir carregar-se o tirar per terra coses que han funcionat també durant molt temps, però sí que vol dir adaptar aquells instruments per a una millor inserció laboral i per als moments..., que ara es necessiten, amb un atur com el que tenim.

I en aquest sentit nosaltres, sobre aquestes reformes que proposa la consellera amb relació a aquests programes, tenim esperances i també tenim dubtes. Això podem verbalitzar-ho. Creiem que es vol arribar, doncs, a major població; però nosaltres volem tenir garanties de com serà aquesta transició, que pel mig no hi perdi la formació ni l'orientació. I, després d'aquesta recerca de treball, volem que no s'incompleteixi amb l'acord de mesures d'ocupació juvenil, i també volem garanties

per a les entitats municipalistes, que al cap i a la fi són les qui apliquen les polítiques.

Per això creiem que seria convenient anar treballant sobre comissions de seguiment i comissions de control d'això que es vol aplicar, a més a més per poder-lo, en ares d'aquesta flexibilitat, redactar i poder-lo reconduir. I una mica també li proposem una esmena en aquest sentit. És dir que els programes serveixin per al que han de servir. Jo no m'enrocaria amb si es diuen «escoles taller» o si es diuen «cases d'ofici», perquè el nom no fa la cosa. L'important és que aquests programes perdurin en el temps, i l'important és que, com expressava també la diputada Borràs, els que són garants dels acords que s'han pactat, que al cap i a la fi són les mesures, doncs, per poder fer front a l'atur, siguin també els que fan aquest seguiment i els que diguin si l'orientació és positiva o no i que puguem rectificar aquestes polítiques.

Per tant, l'emplaçaria, en virtut de remar tots cap al mateix vaixell i per poder treballar les polítiques d'ocupació, que ens votés i es posicionés a favor de les esmenes que li hem presentat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Señores diputados..., creo que todos estamos de acuerdo, todos los grupos de esta cámara estamos de acuerdo en que es una obligación salir de la crisis, y es una obligación que los representantes de los ciudadanos que estamos aquí debemos tomar las máximas decisiones y hacer lo posible para llegar a un acuerdo que sea prospero y viable. Recordar esto..., no creemos..., y hacer todos los intentos posibles, por eso yo discrepo de la señora Capdevila..., decir que esto es ladrar, utilizar este refrán..., el «ladrán, luego cabalgamos» no me parece que sea el más adecuado de todo el refranero español para traerlo aquí. Yo creo que habría muchos otros donde podríamos encontrar fórmulas... Os aseguro que encontraríamos uno adecuado para establecer, lo creo, este común deseo de todos, de Gobierno y oposición, de buscar una salida a la crisis que ya es imprescindible, ya hay que tomar medidas serias. Es un problema de máximo nivel.

El panorama desde luego no es halagüeño, pero ya no nos viene de nuevo, solo que viene a constatar, ya, con unas cifras alarmantes como es la de seiscientos mil catalanes en el paro –en el paro–, en estos momentos. Es un drama, desgraciadamente, que lleva demasiado tiempo prolongándose. Y que las perspectivas son negras y no nos parece que vaya a remitir. Este 1 de mayo, Día Internacional del Trabajo, los sindicatos han convocado ochenta manifestaciones. Sus principales reivindicaciones, que creo, por lo que he escuchado, que todos los partidos de esta cámara asumimos, son ayudas a la contratación de jóvenes, simplificación de la contratación, formación, formación para hacer que colectivos que están con problemas para ser insertados, mayores de 45 años y jóvenes –que yo ayer lo manifesté también

en esta cámara con objeto de otra moción. Hemos pasado del mileurismo a cobrar seiscientos euros..., que no se pueden emancipar los jóvenes así, ni sus padres ver como sus hijos «tirán palante».

Todo ello hace patente la necesidad de un gran pacto de acción común que reúna a todos los sectores –sociales, políticos, económicos–, y que cuente especialmente con la presencia de las entidades financieras, que al fin y al cabo son los que tienen la llave del crédito. Desde Ciutadans vemos la necesidad y apoyaremos todas aquellas políticas que contengan los tres ejes que nos parecen fundamentales: medidas sociales, estímulo del consumo y facilitar el crédito a pequeñas empresas y autónomos, sino no cambiará esta situación.

En este sentido, ya hemos propuesto desde esta cámara que l'Institut Català de Finances colabore con entidades financieras privadas para garantizar líneas de crédito que lleguen a autónomos y pimes, como les decía.

Y, entrando en el análisis de esta moción, coincidimos con los puntos que afectan a la reforma del Servei Català d'Ocupació. Efectivamente, constatamos que la efectividad del SOC es un 2 por ciento, está desprestigiado por los propios usuarios y por los propios beneficiarios. Es evidente y se hace patente la necesidad de una dotación de recursos humanos y materiales para el SOC.

¿Qué actuaciones proponemos para mejorar, y creo que las contiene también la moción y lo hemos oído desde los grupos del Govern? Establecer fórmulas de colaboración eficientes entre el SOC y las agencias privadas de colocación. A lo mejor hay alguna manera de colaborar y establecer una buena colaboración, si se trata sencillamente de que ayuden a encontrar trabajo a la gente que va al SOC. Y, por último, incrementar la colaboración desde el SOC con el servicio público de empleo.

Gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Sí, gracias, señor presidente. La verdad es que creo que algunas de las personas que han intervenido no se han leído la moción. Naturalmente, deben tener muy clara cual es la postura del Partido Popular. Primera cuestión: los datos referentes a las casas oficina..., UGT, pregunten a sus ayuntamientos, pregunten a sus concejales y a ver si se informan de lo que están votando, ¿eh?, moción presentada a ayuntamientos de Cataluña, UGT, no Partido Popular; luego consensuado también con nosotros, pero UGT, en las que instan a la consellera a que tome medidas respecto al SOC.

Segundo, respecto a las enmiendas planteadas por los grupos parlamentarios, nosotros aceptaremos las enmiendas planteadas por el Grupo de Convergència i Unió. Solamente matizar una cuestión: en la enmienda número 3, que hacía referencia dentro del marco del dialogo social, por supuesto, o sea, no estaba incluido en el texto porque solamente en este escenario es el que

nosotros pensamos, pero no hasta el punto de, o sea, la necesidad de la incorporación del dialogo social..., pero no hasta el punto de renunciar a las medidas que de alguna manera hace falta instaurar, aceptaremos las enmiendas.

Respecto a las planteadas por los grupos que dan soporte al Gobierno, la verdad es que algunos de los portavoces coincidimos en las enmiendas, naturalmente, como se ha puesto de manifiesto llegar a un acuerdo por parte del tripartito es, ciertamente, complicado. Nosotros no hemos planteado una interpelación y una moción para vender nada, sino para aportar soluciones. Y si las planteamos es porque creemos que son necesarias, no vamos a colaborar bendiciendo algo que no funciona, que, lo repito, no solo lo dice nuestro grupo, sino también los propios sindicatos.

Y respecto a la enmienda numero 6, de verdad, es de aquellas que yo creo que tienen que pasar a la historia del parlamentarismo. Resulta que, en un ataque de sinceridad, dice «mitjançant la necessària reformulació...», y naturalmente luego son llamados al orden y la enmienda que la modifica dice «mitjançant la reformulació». ¡Qué contención! Si lo que hace falta son medidas.

Nosotros no podemos apoyar cuestiones que hacen falta y también es su responsabilidad que no se tomen estructuralmente las medidas en el Gobierno del Estado, señor Zapatero. PSC i PSOE están impidiendo que se aborden las reformas necesarias, tienen las herramientas para salir de la crisis, instan a sus propios Gobiernos a que tomen estas medidas. Nosotros no vamos a colaborar a que se continúe hundiendo el barco, lamentablemente.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació, doncs, aquesta moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 68 vots en contra.

Proposta de resolució

sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional (tram. 250-02821/08)

El darrer punt de l'ordre del dia és la Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional. D'acord amb l'article 146.1, presenten la proposta de resolució els grups parlamentaris que l'han signada, i ho farem de major a menor.

Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Francesc Homs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, el Grup de Convergència i Unió ha defensat des del primer moment, a més de la constitucionalitat de l'Estatut el que se n'ha denominat la doctrina Pérez Royo. Davant d'aquells que deien que s'havia de deixar treballar el Tribunal Constitucional, sense més, i que no calia actuar, allò que se n'ha denominat el constitucionalisme demòcrata com a contraposició al patriotisme constitucional, defensava arguments com els que va escriure a finals del 2007 el catedràtic de dret constitucional de la Universitat de Sevilla, el doctor Javier Pérez Royo, que, com vostès poden imaginar, no és ni sospitós de ser de Convergència i Unió, per descomptat, però tampoc crec que sigui sospitós de ser catalanista.

Deia, el doctor Javier Pérez Royo, que «el control de constitucionalitat dels estatuts no té base constitucional». Això ho deia el doctor Javier Pérez Royo, no?, i afegia: «El Tribunal Constitucional no hauria de deixar-se arrossegar en un terreny que no pot ser el terreny de la jurisdicció constitucional. La definició de l'estructura de l'Estat és l'àmbit de la política i no de la jurisdicció. I si això s'oblida» –deia el doctor Pérez Royo– «el resultat és el rosari de l'Aurora en l'interior de l'òrgan jurisdiccional.» Premonitori –premonitori–, exactament premonitori. Això estava escrit a finals del 2007.

Celebrem, doncs, que alguns grups polítics hagin, en aquest sentit, poc o molt, canviat d'opinió i hagin vingut a aquestes tesis, no? Del «s'ha de deixar treballar al Tribunal Constitucional», hem passat a la resolució que aprovarem avui. És evident que no tenim sentència, per tant, estem exactament on érem fa uns anys enrere, no? Comprendran, doncs, que des de Convergència i Unió veiem amb bons ulls aquesta iniciativa i encara més, si analitzem el contingut de la resolució que els proposem aprovar i que, tot sembla indicar-ho, aprovarem.

En el marc d'aquesta «doctrina Pérez Royo» que els esmentava, aquesta resolució estableix quatre punts que ens semblen rellevants i que recullen clarament els objectius que, modestament però amb energia, havíem identificat des de Convergència i Unió i que ens semblaven imprescindibles.

Primer. Se subratlla la màxima legitimació de l'Estatut en tant que llei referendada. Si un dia ens fan escollir a la gent de Convergència i Unió entre una determinada interpretació de la Constitució i la democràcia expressada pel poble de Catalunya, els ben asseguro que no dubtarem, la democràcia per damunt de tot. A més, en aquest primer punt, se subratlla també la plena constitucionalitat de l'Estatut, com no podia ser d'una altra manera, no?, i la necessitat que es respecti, es compleixi i es faci complir, cosa que ara, lamentablement, no passa.

No toca avui fer balanç en aquest sentit, és evident, no?, però els exemples que jo els podria posar o els podríem posar respecte als incompliments flagrants de l'Estatut

durant aquests anys per part del Govern de Madrid, però, lamentablement, també, en alguns casos, per part del Govern català, són llargs. Només cal llegir diversos dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries –abans, Consell Consultiu– per poder comprovar el que els dic. El cas de la Llei de l'atenció a la dependència n'és un exemple ben penós –ben penós–, molt penós.

Per cert, l'Estatut diu que, abans del mes d'agost de 2008 –fixa pocs terminis l'Estatut, però alguns sí que els fixa, no?–, s'havia de constituir el Consorci Tributari. Ara, ja ni en parlem: el més calent és a l'aiguera. Hi insisteixo, avui, no és dia de fer balanç en aquest sentit; però és evident que, si ens comprometem en aquesta resolució a complir i fer complir l'Estatut, això no ho podem perdre de vista.

Segon, el segon punt de la resolució. Es posa de manifest que no es compleix directament la Constitució espanyola. Vostès saben que l'article 159.3 de la Constitució espanyola obliga a renovar per terços cada tres anys els membres del Tribunal Constitucional; això ho diu directament la Constitució espanyola. I, en això, ni el Partit Popular ni el Partit Socialista a nivell espanyol compleixen la Constitució espanyola. Després, ens hem de sentir dir que tant la defensen, no?, però, en aquest punt, és evident que no compleixen la Constitució espanyola. I ja ho diu la dita: «Dos no es barallen, si un no vol.» Dita ben catalana i prou coneguda, no?: «Dos no es barallen, si un no vol». Per tant, que ningú s'equivoqui, la no-renovació és responsabilitat compartida del Partit Popular i del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Tercer, tercer punt que fixem en aquesta resolució. Clarament, en aquest cas, en coherència amb el que els comentava de la «doctrina Pérez Royo», no?, i vist el lamentable i esperpèntic espectacle –podríem trobar altres qualificatius, se n'han donat molts d'altres, però aquests em semblen idonis i, segurament, queden curts, «lamentable i esperpèntic espectacle del Tribunal Constitucional», això és així–, cal aconseguir, per una via o una altra, que el Tribunal Constitucional es declari incompetent. Aquest és el plantejament que fem, no?

Alguns s'escandalitzen davant d'aquesta petició, s'escandalitzen tremendament, no? I, paradoxalment, són els mateixos que han fet del Tribunal Constitucional el tribunal més partidista i instrumentalitzat d'Europa. Val a dir, realment, si em permeten un punt d'ironia, que, en aquest tema que avui ens ocupa, superem tots els rècords Guinness d'incoherència política.

I quart, el quart punt de la resolució. Ens comprometem a reformar la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, quant a impedir la prolongació forçosa del mandat dels magistrats, però, si vostès llegeixen atentament, sense descartar altres qüestions que es podrien incloure en aquesta reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional. I ens comprometem a fer-ho, certament, al Senat, però també que hi pugui haver altres iniciatives en altres cambres, diem exactament això, per exemple, al Congrés dels Diputats, no?

En aquest sentit, jo els anuncio, en nom de Convergència i Unió, que, precisament, a l'empara d'aquesta resolució que aprovarem avui, des de Convergència i

Unió demanarem la implicació a Madrid de tots els senadors i de tots els diputats catalans, perquè ens sembla absolutament imprescindible per fer-la viable.

Finalment, més enllà del contingut estricte de la resolució que votarem avui, no tindria tot el sentit que ha de tenir, si no s'acompanyés de les consideracions polítiques que, al nostre entendre, hi van implícites, no?

Des d'aquest punt de vista, el nostre grup parlamentari vol subratllar el següent. En primer lloc, aquesta resolució no és una amenaça a ningú, ho va dir ahir el president del nostre grup i ho reiterem avui, solemnement, en aquesta cambra. Aquesta resolució no és una amenaça a ningú, és simplement un avís, un clar i contundent avís, fet en el marc de la normalitat democràtica i de la legítima defensa de l'autogovern que el poble de Catalunya ha votat.

Segona consideració. És cert que aquesta resolució podria resultar un brindis al sol, en termes polítics i efectius, si, després, a Madrid, els socialistes es tornen a dissoldre en el marasme del PSOE, no seria la primera vegada que passa. No és hora de retrets, aquesta era la nostra posició d'avui, no?, per molt fonamentats que, a criteri nostre, puguin ser, però sí que la gravetat del moment –vostès, senyors del Grup Socialista, ho entendran– justifica que els fem aquest emplaçament.

Tercer, tercera consideració. En aquestes darreres hores hi ha hagut grups polítics –concretament un, si no vaig errat– que han considerat inútil aquesta resolució, dit així, no? Realment, a un li costa entendre que una cosa que considera inútil, després, la voti, però jo això, com que ja ho van dir vostès a la darrera campanya electoral –«som com som»–, els ho respecto plenament, no?

Els haig de dir que des de Convergència i Unió, de tota manera, ho lamentem, eh? Ho lamentem igual que lamentem, quan, per exemple –i pensin una mica en això que els diré ara–, es qualifiquen d'inútils les consultes populars que, en aquests darrers mesos, s'estan fent arreu de Catalunya. Alguns també diuen que aquestes consultes són inútils. I escoltin, des d'una òptica patriòtica –des d'una òptica patriòtica– i des de Convergència i Unió, tal com veiem les coses, pensem sincerament que qualsevol gest, per modest que sigui –qualsevol gest, per modest que sigui–, que estigui en la línia de la defensa del nostre autogovern i dels nostres drets col·lectius com a poble no pot ser qualificat d'inútil –no pot ser qualificat d'inútil. Fer-ho, com fan alguns, simplement, ens debilita com a país. Crec sincerament, creiem sincerament, que la posició del Grup d'Esquerra Republicana ha estat un error –ha estat un error–, sincerament ho creiem.

I, finalment, quarta i última consideració. Senyor president de la Generalitat, podríem situar aquesta resolució –algú ho ha dit així– com un aperitiu, mal aperitiu, si tot això ha de desembocar en l'àpat que no voldríem, no?, però, en qualsevol cas, sí com un banc de proves davant d'una sentència que, tard o d'hora, és probable que vingui, que nosaltres no desitgem i que vostè segur que tampoc desitja, però que és probable que vingui, tard o d'hora, aquesta sentència. Per tant, el que fem avui, el que hem fet aquests dies, poc o molt, podria ser com un banc de

proves de com hauríem de reaccionar en cas que vingués la sentència que no desitgem que vingui, però que acabés venint.

Hi insisteixo, avui, per nosaltres, no és hora de retrets, desvirtuaríem el sentit d'aquesta resolució, no?, és hora d'unitat... (*Remor de veus.*) No s'ho prenguin així, això, els ho dic sincerament. Què més hem de demostrar la gent de Convergència i Unió? (*Rialles.*) Ah, és clar. Escoltin, escoltin i ja està, veuran que no passa res, no s'hi atabalin.

Hi insisteixo, avui, per nosaltres, no és hora de retrets, no tindria sentit, seria una posició contradictòria, no? És hora d'unitat i de sentit de país, com ens reclamava el president de la Generalitat a tots plegats. Però com prenguin, això ho han d'entendre..., el que els diré ara ho han d'entendre, no?, i em dirigeixo, particularment, al president de la Generalitat, compregui que, des de Convergència i Unió li demanem que, per a la propera, sàpiga garantir la unitat del Govern, i, particularment, dels grups que donen suport al Govern que, en aquesta ocasió, no s'ha garantit.

Ha d'entendre que li demanem això. No li fem un retret, li demanem que, per a la propera, això vagi d'aquesta manera, perquè, realment, quan vingui el llop de veritat, si és que acaba venint, que no ho desitgem, però, quan vingui el llop de veritat, si continuem tenint una actitud de difícil comprensió per part de la ciutadania del nostre país, com en alguns moments d'aquestes darreres hores s'ha exhibit per part del Govern o, com a mínim, dels grups que donen suport al Govern, certament, ens costarà molt sortir amb els objectius que tots plegats, segur, busquem.

És per tots aquests motius, pel contingut d'aquesta resolució i per totes aquestes consideracions que els he fet, que el Grup de Convergència i Unió votarà a favor d'aquest text que els hem posat a consideració, i, per descomptat, el defensarem amb tota la modèstia, si vostès volen, però també amb tota la contundència, allà on tinguem oportunitat de fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per al nostre grup parlamentari, haver signat i votar aquesta proposta de resolució no suposa cap esforç ni cap sacrifici ni cap exercici de responsabilitat ni tampoc una contribució a un gest unitari de cara a la galeria.

Jo no entenc aquells que, amb grans escarafalls, parlant de superresponsabilitat, demanen reconeixement per haver arribat a un acord, quan, senzillament, estan complint la seva obligació i fent un acte de coherència.

Nosaltres votem aquesta proposta, perquè entenem que, com a catalanistes i federalistes, la nostra obligació per-

manent és defensar l'autogovern i defensar l'Estatut, i la votem també per respondre positivament a la crida del president de la Generalitat, feta divendres passat, quan es va conèixer el cinquè intent fallit del Tribunal Constitucional per dictar sentència sobre el recurs presentat pel Partido Popular contra el nostre Estatut d'autonomia. (*Veus de fons.*) Però el que estan discutint ara és el seu recurs, senyor Sirera.

Votem aquesta resolució, perquè volem afirmar, un cop més, la nostra convicció sobre la plena constitucionalitat de l'Estatut. Votem aquesta resolució, perquè volem reiterar, tantes vegades com calgui, l'especial respecte que ha de merèixer a tots una llei que ha estat referendada per la ciutadania a la que ha de servir.

Votem aquesta resolució, perquè, precisament, des del respecte que ens mereixen les institucions i l'Estat de dret, no podem deixar d'assenyalar que el Tribunal Constitucional està en una situació anòmala, incomplet per la defunció d'un magistrat, amb quatre magistrats amb un mandat que va acabar fa més de dos anys i mig i amb un magistrat que ha estat atípicament privat de participar en les deliberacions i votacions sobre els recursos presentats i, en concret, sobre el recurs presentat pel Partit Popular contra l'Estatut.

Bloquejar la renovació del Tribunal Constitucional és greu, com ho és també, senyors del PP i de Convergència i Unió, bloquejar la renovació de la nostra Sindicatura de Comptes. Ja sé que no és un dia de fer retrets, i en això estic totalment d'acord amb el senyor Homs.

Votem aquesta resolució perquè creiem que el Congrés i el Senat han de complir amb la seva obligació institucional que el Tribunal Constitucional estigui complet i que els magistrats que l'integren no hagin sobrepassat els seus mandats.

Votem aquesta resolució perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya no entendrien que les institucions catalanes no utilitzessin tots els mitjans al seu abast per defensar l'autogovern i el nostre Estatut, perquè nosaltres seguim creient en l'Estatut i el defensarem sempre, peti qui peti, passi el que passi. I en això compartim també l'actitud del president Montilla, expressada ahir amb contundència en aquesta cambra, ahir mateix. I, per cert, volem aprofitar aquesta intervenció per solemnitzar el nostre ple suport a les decisions preses en aquest sentit pel Govern de Catalunya en la seva reunió de dimarts.

Votem aquesta resolució perquè tots els elements que la integren no sols no posen en qüestió el nostre sistema institucional, sinó que pretenen assegurar el correcte funcionament de totes les institucions, també els punts tercer i quart de la proposta, i, per això, no acceptem l'esmena del Grup Mixt, que pretén eliminar el punt tercer, ni tampoc no volem pronunciar-nos ara sobre el contingut concret de la reforma de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional, com pretén l'altra esmena presentada pel Grup Mixt.

Votem aquesta resolució perquè volem donar un missatge alt i clar a les institucions espanyoles i als demòcrates i progressistes de tot Espanya. Perquè aquesta qüestió, senyores i senyors diputats, no és una controvèrsia

entre Catalunya i la resta d'Espanya. Fixin-se fins a quin punt els arguments que el meu estimat Francesc Homs utilitzava eren els del catedràtic Javier Pérez Royo, a qui jo sí tinc per catalanista; però, en tot cas, efectivament, no forma part de la nostra cambra ni del nostre sistema acadèmic.

Ni a Catalunya les opinions són monolítiques, és evident, però tampoc ho són a Espanya. Vegin, si no, l'opinió del director del diari *Público*: «La exigència constitucional de consensos amplios pretendía que la posición de la más alta instancia del sistema reflejara la evolución de las mayorías parlamentarias. Por tanto, quienes tanto predicaban las bondades de la Constitución solo tienen que hacer una cosa, cumplirla.» O parin atenció a aquest fragment d'un editorial del diari de més tirada a Espanya, el diari *El País*: «Obstinarse en que sea el tribunal en su actual composición quien se pronuncie y no otro sin recusaciones ni prórrogas pondría de manifiesto una inaceptable pretensión de determinar el contenido de la sentencia a través de argucias.» Jo no seria capaç de dir-ho més clar.

Només demanant que es canviïn les regles del joc només estem exigint que es compleixin, nosaltres no pressionem el Tribunal Constitucional ni neguem la seva funció, només aspirem al fet que desenvolupi les seves funcions amb plena normalitat institucional, perquè les seves decisions puguin ser acceptades amb normalitat.

Demanem que tothom recordi que el nostre Estatut va ser negociat entre una delegació del Parlament i les comissions constitucionals del Congrés i del Senat, que va ser aprovat per majoria absoluta per les Corts Generals i que va ser sotmès a referèndum pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que de forma majoritària el van aprovar. I ho fem perquè sembla assenyat no promoure un xoc de legitimitats i no hauria de ser difícil evitar-lo. Creiem sincerament que aquí no només està en joc l'Estatut, aquí està en joc, ho deia Francesc Homs, una determinada interpretació de la Constitució.

La Constitució de l'any 1978 va ser un gran espai de trobada, seguirem cabent-hi els que vàrem lluitar per aconseguir-la i la vàrem votar? O ens veurem expulsats del consens constitucional trenta anys després? El que va ser possible l'any 78 no ho és avui? Nosaltres confiem avui en la Constitució com hi vàrem confiar llavors, la Constitució també ens pertany, també és la nostra.

A la nostra opinió alguns pretenen imposar una visió restrictiva de la Constitució, precisament la visió dels que es negaven a incorporar el concepte de nacionalitats i regions l'any 1978 precisament la visió dels que va votar en contra del títol vuitè de la Constitució. I això és molt greu i pot causar un mal irreparable a Espanya, que el que llavors es va poder solucionar no s'espallí avui.

Acabo. Fa més de tres anys i mig el Partido Popular va presentar un recurs contra l'Estatut cridant: «Espanya se rompe.» M'estalvio declaracions, recollida de firmes, m'estalvio tots aquests episodis dels quals hem parlat en diverses ocasions. I sí quelcom ha quedat clar en aquests tres anys i mig és que Espanya ni s'ha trencat ni es trenca, això no és discutible.

En aquests més de tres anys i mig ha quedat clar que l'Estatut és una llei vigent, que s'ha anat desplegant, proporcionant a Catalunya més competències i a totes les comunitats autònomes un nou sistema de finançament, que sense el nou Estatut probablement no hauríem tingut.

Hem vist també com d'altres comunitats autònomes s'han inspirat en el nostre Estatut per reformar els seus mateixos estatuts i no ha passat res, res no s'ha trencat, ni el Partido Popular ha presentat recurs contra aquests nous estatuts. Res no s'ha trencat i així ha de ser, i així ha de continuar sent. I, perquè sigui així, no hi ha millor camí que el que assenyala la mateixa Constitució, la que van fer i defensar Jordi Solé Tura i Miquel Roca, la que va defensar fins al seu assassinat ignominiós Ernest Lluch. Aquesta Constitució llegida a la llum de llavors, amb la mirada clara dels que volien que servís per unir i no amb la mirada dels que en intentar apropiari-se-la només causaran divisió.

Reflexionin també, senyors del Partido Popular, si la millor manera d'unir Espanya és impedir que es pugui parlar en català al Senat. Votin la proposta de modificació del reglament del Senat acordada entre el Grup Socialista, l'Entesa Catalana de Progrés, el Grup de Convergència i Unió i altres senadors, votin-la, i pensin també a retirar el seu recurs contra el nostre Estatut, demostrin així el seu amor a Catalunya i a Espanya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments en un sector de la cambra.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. El Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa dona ple suport a la proposta de resolució que hem signat i que ara votarem. Nosaltres aniríem, i de fet hi anem, més lluny, però creiem que el missatge necessari avui, més enllà dels continguts que compartim, és el de l'acord dels quatre grups que sumem el 84 per cent dels diputats i diputades d'aquest Parlament. Aquest és el missatge, més enllà de la proximitat de les eleccions, més enllà de maniobres de curta volada, aquest Parlament es manté ferm en la defensa de l'Estatut que va votar el poble de Catalunya.

Mirin, el meu grup no proposa governs de concentració, ni vol governar amb Convergència i Unió, però té molt clar que la defensa de l'autogovern exigeix la màxima unitat possible de Convergència i Unió, el Partit Socialista, Esquerra i Iniciativa. Aquesta va ser la nostra actitud en la discussió de l'Estatut i és la que ha guiat la nostra actuació aquests dies, menys protagonismes i menys tacticisme i més unitat i capacitat d'entesa.

Avui és més important ser clars i contundents que políticament correctes. El senyor Zapatero se sorprèn del

rebombori creat per la no-sentència; doncs bé, per al meu grup la possible sentència frustrada fa dotze dies era inacceptable i inassumible. En primer lloc, perquè vulnerava la voluntat del poble de Catalunya; en segon lloc, perquè feia una interpretació de la Constitució que no era progressista, era regressiva; i, en tercer lloc, perquè era un intent de salvar la cara dels membres del tribunal amb una proposta de pacte entre els magistrats que permetés dictar sentència a partir d'un punt de trobada entre posicions diferents.

I la possible nova ponència es fonamentaria en aquesta mateixa necessitat concretada ara en un acord dels magistrats anomenats conservadors per endurir molt més la càrrega contra l'Estatut. Sorpren que no hi hagi cap membre del Tribunal Constitucional capaç de defensar que l'Estatut és plenament constitucional, tal com va establir el Consell Consultiu, continua defensant l'Institut d'Estudis Autònoms, encapçalat per un exvicepresident del Tribunal Constitucional, o defensen la pràctica totalitat dels catedràtics i professors de dret constitucional de Catalunya.

Però ara sembla que ningú representa al Tribunal Constitucional aquesta interpretació oberta de la Constitució. Per què? Perquè els magistrats estan més preocupats per salvar el càrrec que per salvar la Constitució, per això han de dimitir tots, ja, de forma inexcusable.

La posició del meu grup amb relació al Tribunal Constitucional ha estat sempre molt clara: entenem que és una institució fonamental de l'Estat de dret, però com totes les institucions s'ha de guanyar cada dia, a partir de la seva actuació, el seu prestigi i la legitimitat que li va atorgar la Constitució de 1978.

Però, reconèixer el paper del Tribunal Constitucional no vol dir haver de compartir la situació actual. Quan es va discutir la Constitució, el PSUC ja va advertir, abans que el senyor Pérez Royo, del possible xoc de legitimitats que es podia produir entre el tribunal i un estatut votat pel poble, i va proposar, sense èxit, que el Tribunal Constitucional no es pronunciés amb relació a estatuts referendats per la ciutadania. En el Congrés dels Diputats, en Joan Herrera té presentada una proposta de modificació de la Llei del Tribunal Constitucional en aquest sentit.

Fins i tot, en el marc actual hem repetit infinitat de vegades que un tribunal esquarterat i caducat no té legitimitat per dictar una sentència tan decisiva per al futur de Catalunya i d'Espanya. Cal recordar, una vegada més, que les Corts varen aprovar fa gairebé tres anys una reforma de la llei que reconeixia la participació dels parlaments autònoms en la designació dels magistrats del Constitucional i que aquesta llei no s'aplica. El Parlament va designar com a candidats la professora Encarna Roca i el professor Antoni Rovira, el dia 26 de setembre de 2008, fa més d'un any i mig, i encara estem esperant la votació al Senat.

Aquesta valoració crítica de la situació creada al Tribunal Constitucional no la fan quatre radicals mancats de respecte a les regles de l'estat de dret, ni és fruit d'una campanya de sectors polítics i mediàtics. Miguel Ángel Aparicio, catedràtic de dret constitucional de la

Universitat de Barcelona, considera que el tribunal no funciona i que s'ha inhabilitat en l'exercici de les seves mateixes funcions. Xavier Arbós, catedràtic de dret constitucional de la Universitat de Girona, planteja que la dimissió dels magistrats caducats seria una solució. I Enoch Albertí, catedràtic de dret constitucional de la Universitat de Barcelona, opina que un tribunal caducat amb la credibilitat i el prestigi compromesos i que actua sense prudència, contenció i respecte a una norma aprovada en referèndum no és l'idoni per resoldre la qüestió més important plantejada en trenta anys.

El meu grup exigeix, doncs, la dimissió de tots els membres del Tribunal Constitucional i que un nou tribunal es limiti a avalar l'Estatut com a plenament constitucional o es declari incompetent i s'inhibeixi de dictar sentència. En una democràcia només el poble té l'última paraula.

Totes les institucions de l'Estat espanyol, començant pel cap de l'Estat i el president del Govern espanyol –començant pel cap de l'Estat i el president del Govern espanyol–, farien bé de llegir o escoltar el que avui està dient el Parlament de Catalunya. Perquè, si la sentència del tribunal és contradictòria amb l'Estatut, Catalunya té un problema, però més gros encara el té Espanya.

L'Estatut reflecteix un pacte entre el Parlament de Catalunya i les Corts espanyoles, referendat pel poble de Catalunya. Si es retalla, el pacte es trenca, però no tan sols es trenca aquest pacte, se'n trenca un altre d'anterior, el pacte constitucional, la mateixa Constitució de 1978. I això seria d'una gravetat extrema, perquè voldria dir que Catalunya, que va participar activament en l'elaboració de la Constitució i la va referendar per una majoria clara, veuria ara negada la interpretació flexible i oberta que va justificar el seu vot.

Es parla sovint de la voluntat del legislador, repassin les intervencions en el procés d'elaboració de la Constitució de les principals forces polítiques catalanes i en concret dels dos ponents constitucionals catalans, Miquel Roca i Junyent i Jordi Solé Tura, ells varen concretar una posició catalana amb relació a la Constitució que ara no es pot alterar.

A les institucions de l'Estat no els hauria de preocupar gaire la reacció d'Esquerra Republicana –i ho dic amb tot el respecte als companys i companyes d'Esquerra i espero que m'entenguin–, Esquerra Republicana no va votar la Constitució ni l'Estatut. El que els hauria de preocupar és la reacció de les forces polítiques que hem votat l'Estatut aquí, al Congrés i al Senat, i abans vàrem construir el pacte constitucional, vàrem participar de forma activa en l'elaboració de la Constitució de 1978 i la sentim nostra. Perquè mentre destacats membres del PP, com el senyor Aznar, escrivien articles contra la Constitució, nosaltres l'explicàvem, la defensàvem i la votàvem, per això no acceptem lliçons de ningú sobre la Constitució i per això advertim de forma solemne de la gravetat de la situació.

I cal que ningú obli que aquell pacte constitucional, teixit amb moltes dificultats, va comportar renúncies que algunes forces polítiques varen acceptar perquè el resultat global, inclosa la possibilitat de Catalunya

d'exercir l'autogovern, equilibrava el resultat final. Si entra en crisi una part, entra en crisi la totalitat del pacte.

I també unes paraules per als culpables de tot el que està passant. Primer, per tornar a demanar la dimissió o el cessament del senyor Mújica, mal anomenat Defensor del Pueblo, perquè exerceix el seu càrrec en funció, no de la responsabilitat institucional que li atorga la Constitució, sinó des de la seva particular i personal ideologia. (*Remor de veus.*) Ara –ara–, ara vosaltres.

Però el responsable principal és el Partit Popular, el senyor Rajoy ha afirmat que la culpa és dels partits catalans que van marginar el PP en l'elaboració de l'Estatut. Cal recordar-li que qui va marginar el PP català va ser el mateix senyor Rajoy. El PP de Catalunya va participar en la ponència i va votar favorablement en aquest Parlament dos dels set títols de l'Estatut: el de les institucions i el de la reforma. Doncs bé, el PP espanyol va presentar recurs també contra aquests dos títols, menyspreant la posició del PP català.

El president del Grup Parlamentari del PP en aquells moments era el senyor Piqué i el portaveu i ponent de l'Estatut, el senyor Vendrell. Qui ha marginat el PP català? Si haguessin defensat els senyors Piqué i Vendrell com ara defensen el senyor García Albiol, potser la situació seria diferent. (*Remor de veus.*) I diu el senyor Rajoy que no es pot canviar d'àrbitre enmig d'un partit. S'equivoca. Si un àrbitre es lesiona i està incapacitat per exercir la seva responsabilitat, se'l substitueix per un altre. El que no es pot fer enmig d'un partit és canviar el reglament. I qui vol canviar el reglament, és a dir, la Constitució, per la via d'una interpretació centralista, és el Partit Popular. Ens volem fer abandonar el terreny de joc, però ens neguem a regalar-los el camp i el reglament, perquè el camp i el reglament l'hem construït més nosaltres que el Partit Popular. (*Remor de veus.*)

I una darrera qüestió. Tot el que està passant demostra l'ambició de l'Estatut del 2006 i que els que des del catalanisme el van titllar de poca cosa s'equivocaven. I el seu desplegament durant aquests anys també ha demostrat l'error dels que anunciaven una crisi d'estat si s'aplicava. L'any 2006, el poble de Catalunya es va pronunciar de forma inequívoca en el referèndum de l'Estatut, va exercir el seu dret a decidir, i aquesta decisió l'ha de respectar tothom: els que volen retallar l'Estatut a Madrid i els que aquí parlen de dret a decidir de dia i de nit somien una sentència negativa. Pel meu grup, l'avenç en l'autogovern no es pot basar en la frustració, sinó en l'esperança en el present i en el futur d'un país que, malgrat tot, tirarà endavant, lluitant contra la crisi econòmica i l'atur, vetllant per la cohesió social i defensant i aplicant l'Estatut.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Mixt, l'illustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable president, consellers i conselleres, diputats i diputades, avui no hauríem d'estar parlant d'això aquí, en aquest Parlament, com estem fent ara; avui no hauríem d'estar aquí, en aquest Parlament, fent el ridícul, com estem fent ara. (*Remor de veus.*) En aquest Parlament de Catalunya no hauríem...

El president

Senyores i senyors diputats, si us plau...

El Sr. Rivera Díaz

No es posin nerviosos –no es posin nerviosos–, tranquils, calma. Tothom té dret a parlar; els que no estem d'acord amb el que estan fent vostès aquí també podem parlar en aquesta tribuna. Tranquils. Per tant... (*Persis-teix la remor de veus.*) Senyor Iceta, tranquil...

El president

Senyores i senyors diputats...

El Sr. Rivera Díaz

...vostè ja ha parlat.

El president

Senyor Rivera, un segon, si us plau... (*Pausa.*) Tornem a començar. Intentem mantenir el debat des de tots els àmbits amb la màxima tranquil·litat i cordialitat, com és norma d'aquesta cambra. Té la paraula, senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Així serà, senyor president. Creiem des de Ciutadans que avui estem fent aquí el ridícul portant aquesta proposta de resolució, ho creiem fermament. Perquè hi ha un punt d'aquesta resolució, el número 3, que no és ni tan sols democràtic ni legal. Des d'un parlament, des d'un poder polític, des d'un legislatiu, des d'un govern que ho ha impulsat, pretenem dir en un estat de dret que els tribunals no poden fer justícia. Això és el que estem dient des d'un parlament autonòmic. Lamentable, senyors, lamentable l'espectacle que estem donant. Per tant, nosaltres ja hem votat en contra abans que es pugui fer aquesta proposta de resolució, i així ho sostenim. I entrarem a parlar del perquè.

Aquí alguns aquests dies han intentat tornar a aquella dita de «contra Catalunya», «contra l'autogovern». No, no confonguin vostès novament els ciutadans. L'Estatut és l'Estatut, i el PSC és el PSC, i Convergència és Convergència, no és Catalunya; Catalunya és molt més que això. Per tant, l'Estatut, que va votar a favor un de cada tres catalans i que dos de cada tres o van anar a la platja o hi van votar en contra, eh?... que aquí la memòria del 2006 ens arriba a tots. Dos de cada tres catalans. És una dada, no li treu legitimitat jurídica, però recordin vostès la realitat com era: dos de cada tres catalans van donar l'esquena a aquest Estatut de la classe política catalana. Aquesta és la realitat, els agradi o no els agradi. I, en canvi, no van donar l'esquena

ni a la Constitució ni a l'Estatut del 79. Els agradi o no els agradi.

Per tant, aquest Parlament, aquesta Catalunya oficial, avui ens fa votar una fugida endavant; una fugida endavant d'aquells que van impulsar aquest Estatut sense que a ningú més que a aquest mateix Parlament li preocupés aquest Estatut. I les dades les poden vostès llegir tantes vegades com vulguin, la participació i el debat i les prioritats dels ciutadans de Catalunya i les prioritats d'aquest Parlament. I aquesta és la realitat. Posem la situació allà on està. Per tant, aquesta és la realitat que estem debatent.

Nosaltres avui podríem debatre sobre si cal reformar o no una llei de l'Estat, si podem demanar des d'aquí la reforma de la Llei del Constitucional. De fet, nosaltres hem fet una esmena per parlar-ne, d'aquesta reforma, i això és legítim; ho dic clarament: és legítim parlar de reformes de la legislació vigent, perquè som un parlament. El que no és legítim ni responsable és demanar que es declari incompetent un tribunal en un estat de dret, senyors, estem cometent un greu error. Per tant, nosaltres estem absolutament en contra d'aquest punt tercer, i per això demanem la seva retirada.

Senyor Mas, senyor Montilla, retirin aquest punt, que fem el ridícul com a catalans, estem fent el ridícul com a catalans. No vulguin mantenir vostès la cadira i l'Estatut que van impulsar a canvi de fer el ridícul i que tots els catalans hagin d'identificar-se amb aquest ridícul. Vostès haurien de ser els primers, estiguin d'acord o no amb el que pugui dir el Constitucional, com a president de la Generalitat o com a candidat a la Generalitat, a responsabilitzar-se i mantenir la lleialtat institucional. I no ho estan fent –i no ho estan fent. Per tant, a nosaltres ens sembla que és un greu error.

Y para nosotros, también, desde Ciudadanos creemos que es importante que en este Estatuto, en este debate estatutario, tengamos muy en cuenta lo que se somete a votación. Porque, insisto, podemos someter a votación si queremos modificar una ley o no; somos un parlamento, esto es un poder legislativo y se puede hacer. Lo que no podemos hacer es cometer estos errores.

Antes se hablaba, y se ha dicho, de la caducidad que tienen algunos cargos. Cierto. Igual que la Sindicatura de Cuentas de Cataluña, ¿verdad? ¿Y vamos a decir que el *síndic de comptes* no puede hacer informes, como lo hizo aquí hace quince días? ¿Considera usted que el *síndic* es ilegítimo, ilegal e incompetente para dictar y hacer dictámenes? No, ¿verdad?, creo que no; yo no lo he escuchado en esta tribuna. Pues respeten un poquito y no confundan a los ciudadanos. Todos los cargos deben ser renovados, y si no se renuevan es legítimo pedir la renovación; insisto, es legítimo pedir la renovación.

Y, señor Montilla, pídaselo usted cuando vaya a hablar con sus compañeros de federación, pídaselo directamente al señor Zapatero; no nos meta en estos embolados aquí. El señor Zapatero es el que está al frente del PSOE y usted forma parte de esa federación. ¿O se van a presentar separados? Porque, claro, son del PSC cuando interesa, pero en las elecciones son del PSOE, ¿eh?, eso sí. Cuando vienen el señor Guerra, el señor

Felipe González, ustedes son del PSOE para recoger votos, pero para gobernar usted lo dijo aquí: «Yo no soy del PSOE.» Muy bien, usted no es del PSOE. Pues dígame al señor Zapatero que renueve el Constitucional, y se lo dice en persona. No nos hace ningún favor trayendo esta resolución aquí. Por tanto, tiene usted todos los mecanismos directos para hacer que su federación mueva ficha en el Congreso de los Diputados y en el Senado. No tiene por qué traernos aquí a defender no sé qué de autogobierno.

Y un recordatorio de autogobierno. Aquí no está en juego ningún autogobierno. Cataluña tiene autogobierno desde el año ochenta; y, por cierto, una de las regiones con más autogobierno de Europa. Por tanto, el autogobierno aquí lo defendemos todos. No se apropien ustedes ni de Cataluña ni del autogobierno... Aquí no es el autogobierno; es si el Estatuto del 2006 que ustedes impulsaron debe someterse o no al marco legal vigente. Es decir, ¿me pueden ustedes decir, señor Mas, señor Montilla, por qué una ley orgánica no se puede someter a un tribunal? ¿Dónde, en qué universidad de derecho han escuchado ustedes eso? Eso no es así; son las reglas del juego. Y la democracia..., decía el señor Mas ayer en unas declaraciones que, entre la ley y la democracia, la democracia está por encima. No, señor Mas, la democracia va de la mano de la ley, porque una democracia sin ley es una república bananera, y una democracia con ley es un estado de derecho. Y yo y desde Ciudadans queremos vivir en un estado de derecho. Las repúblicas bananeras aquí no tienen cabida. Por tanto, la democracia y la ley van de la mano; no hay democracia sin ley, no hay ley sin democracia. Y eso, por lo menos los que somos respetuosos con el derecho, creemos que debemos mantenerlo siempre, nos guste o no.

Miren, la sentencia que puede haber sobre el Estatut del Constitucional..., no debe ser este Parlamento quien diga si es plenamente constitucional, no. Antes escuchamos decir: «Seguimos confiando en la plena constitucionalidad...» Oiga, amén, muy bien. Pues, oiga, un dogma como otro cualquiera; como yo puedo decir aquí ahora que creo que hay artículos que no son constitucionales. Muy bien, una declaración política, pero nada más; de un partido, de un dirigente político, pero no un parlamento volviéndose a pronunciar sobre lo que se supone que, si este estatuto salió de aquí, debe ser constitucional.

Ustedes pretenden declarar incompetentes a los magistrados del Constitucional, he escuchado incluso que dimitan en bloque. ¿Ustedes dimitirán en bloque si hay algún artículo inconstitucional del Estatut? ¿Dimitirán en bloque ustedes? Porque deberían hacerlo. Porque unos representantes políticos que hacen leyes inconstitucionales deben dimitir. Y ustedes lo han hecho a sabiendas. (*Remor de veus.*) Y, por tanto, en este choque de legitimidades del que ustedes hablan, ustedes han hecho un estatuto, ya lo dijeron: «Y, si no, que se cambie la Constitución.» Pues ustedes, y por lo menos los que respeten el estado de derecho, saben que hay norma y que dice cómo se reforma la Constitución. Vayan ustedes al Congreso y al Senado, consigan las mayorías que necesitan y cambien la Constitución. Pero díganle a todos los españoles que la quieren cambiar. Lo que

no tienen que hacer es un estatuto por la puerta de atrás y decir: «Y si no se aprueba el Estatuto tendrá un problema España.»

Efectivamente, señor Bosch, España tiene un problema, pero no es Cataluña ni los catalanes, son unos dirigentes políticos irresponsables en una comunidad autónoma que se pasan por el forro el estado de derecho. Ese es el problema que tiene España, no los catalanes, ni los ciudadanos de Cataluña, ni Cataluña, porque... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rivera Díaz

...porque los catalanes, como el resto de españoles, la mayoría somos demócratas y respetamos el estado de derecho, y nos gustará más o menos una sentencia, pero la respetamos.

Ustedes miren el ejemplo y el mensaje que están lanzando a la ciudadanía: «Como no me gustan los magistrados ni la sentencia que parece que viene, entonces pido el cambio de los magistrados.» O sea que a cualquier ciudadano de a pie, cuando sea juzgado –pongamos una causa civil, para que no sea penal, para que nadie se sienta aludido, pongamos una causa civil–, le condenan o le van a condenar a pagar unas costas o a pagar una indemnización, y cuando se entera que los magistrados están debatiendo y dice: «Uy, que nos van a cascar» –con perdón–, pues entonces lo que hacen ustedes es decir: «Oiga, oiga, pare, pare. Dimítan todos los magistrados, que esta sentencia a mí no me gusta.» Ese es el mensaje que ustedes trasladan. A los ciudadanos que pagan impuestos cada día y van a trabajar ustedes les están lanzando el mensaje de «como que nos hemos equivocado y este Estatuto es inconstitucional, ahora lo que tenemos que hacer es cambiar a los árbitros». Pues no, eso no se hace en democracia. Deben ustedes respetarlo.

¿Y saben ustedes por qué han cambiado y piden lo de la caducidad? Claro, porque hace..., es curioso, hace tres semanas ustedes no pedían el cambio de magistrados; ustedes lo que pedían era que se dictara sentencia rápida. ¿Qué ha pasado desde entonces? Que se han dado cuenta de que la ponencia, incluso la ponencia más *light* con el Estatuto, cuestionaba treinta y nueve artículos del Estatuto, quince derogados, y el resto, interpretativo restrictivamente. Eso es lo que ha pasado, que se han dado ustedes cuenta de que incluso los magistrados que estaban más a favor de sus tesis, incluso así, tumbaban treinta y nueve artículos, y eso era el fracaso político de todos los que impulsaron el Estatuto. Y ahora ustedes dicen: «Hombre, si estos ya nos tumbaban treinta y nueve, los que vengan nos van a tumban cincuenta, sesenta o setenta. Por tanto, señores, hay que poner esto patas arriba, que, si no, a los que nos van a pasar factura es a los que impulsamos este Estatuto.» Porque este estatuto, si hubiera tenido el apoyo 90 por ciento del censo electoral, seguramente ustedes se sentirían más reforzados, pero como saben que no precisamente encandilaron a la gente con el Estatuto, lo que saben ustedes es que

llevamos siete años de desgaste de imagen de Cataluña, de los catalanes, de desafección política, para decirnos que este Estatuto, como algunos decíamos, era en parte inconstitucional. Eso es lo que saben.

Del primero al último magistrado, sea más *light* o menos con el Estatut, van a decir que hay una parte inconstitucional. Y ustedes, en vez de aceptar eso, hacen amenazas de: «Ojo, no vamos a aceptar no se qué», «En esto está en juego el autogobierno.» No, el autogobierno está vigente, el autogobierno de Cataluña, el estado de las autonomías no depende de esta ley orgánica ni de ninguna otra, depende del propio estado de derecho, y ustedes como responsables, y especialmente el *president*, deberían aceptar y acatar una sentencia, como no puede ser de otra manera. Y después, en el programa electoral siguiente, ustedes proponen reformar la Constitución, convertirnos, como decía el señor Mas, en la confederación de pueblos ibéricos o lo que ustedes quieran. Pero lo que no deben hacer es poner en jaque el propio sistema, porque el sistema, como algunos recordaban aquí, ha costado mucho de conseguir; ha costado mucho de conseguir un sistema democrático. Por tanto, hay líneas que no se pueden traspasar.

Yo les pido y le pido al señor Montilla que retiren nuevamente –y por eso la hemos presentado– este punto número 3, que le recuerdo –para los ciudadanos que no lo sepan, porque parece que lo quieren votar pero lo esconden– que lo que dice en definitiva es que pondrán todos los mecanismos encima de la mesa desde este Parlamento para que se declare incompetente un tribunal. Para quien no lo sepa, a nivel jurídico «incompetente» no es solo tener capacidad o no, sino que es tener competencia para hacerlo. Por tanto, ustedes están diciendo: «El Tribunal Constitucional no puede dictaminar sobre el Estatut.» ¿Tiene inmunidad, el Estatut? ¿Que tiene inmunidad, la ley orgánica que sale de este Parlamento? No, ¿verdad? En nuestras reglas de juego, no. Por tanto, cualquier ley se somete a la legalidad vigente y al recurso de constitucionalidad.

Por cierto, recurso de constitucionalidad..., que ustedes también han creado un marco mental muy interesado. Contra el PP, decían..., no, no quiero recordar el pasado, pero contra el PP se vivió muy bien. Pero la realidad es que el Defensor del Pueblo, el señor Múgica, eh?, que algunos ahora reniegan y piden su dimisión..., piden su dimisión porque el Síndic de Greuges va a perder con el recurso parte de las competencias de las que se ha apropiado. Pero, bueno..., que es de Iniciativa, que tampoco... Ara resulta que el señor Ribó no tiene carnet ni nunca ha sido de ningún partido. Pero, bueno, en cualquier caso el señor Ribó, exactamente igual que el señor Múgica, tiene ideología política, sí, y me parece muy bien que la tenga. Lo que tiene que cumplir como Defensor del Pueblo. Y hay un recurso del Defensor del Pueblo, y hay un recurso de la Comunidad de Aragón, y de Baleares, que son socialistas, señores.

Este debate, como alguno decía, no es un debate entre progresistas y conservadores, es un debate de si respetamos o no el estado autonómico y las reglas de juego. Y si alguno quiere ir a un estado confederal, yo, como demócrata, lo respeto. Y si alguno quiere la indepen-

dencia también lo respeto. Pero plantéenlo donde toca, en las Cortes; en las Cortes de un país se deciden estas cuestiones, y lo dice la Constitución. Ahora, desde un parlamento autonómico constituido en oligarquía política que pretende condicionar la vida política de un país, no (*remor de veus*), eso no...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rivera Díaz

Por tanto, desde Ciutadans no vamos ni queremos ser cómplices de esta barbaridad que se va a producir hoy aquí, que es votar y pedir la incompetencia de un tribunal, porque el mensaje que lanzamos a los ciudadanos es muy claro: cuando no nos gusta un tribunal, nos rebelamos contra el tribunal y le declaramos incompetente y hacemos toda la presión política para que se cambie. Nosotros no somos parte de esto.

Y hablando de incompetencias, incompetencias podemos juzgar muchas. Porque, claro, teniendo 650.000 parados aquí, que algunos declaren incompetente al Constitucional..., alguno podía declarar a este Gobierno incompetente para sacarnos de la crisis, o podía declararlos incompetentes para reducir las listas de la sanidad, o podía declararlos incompetentes, en definitiva, para acercar la ciudadanía a la clase política. En todo eso podía ser incompetente. Pero no tiene mucho sentido que hoy votemos la incompetencia de este Gobierno; yo creo que los hechos pondrán encima de la mesa ese Gobierno y esa forma de gestionar.

En definitiva, lo triste de todo esto, desde mi punto de vista, es que yo entiendo que los partidos que defienden el choque y la confrontación dentro de España, como pueden ser los partidos soberanistas o independentistas, no sé si decir legítimamente, pero de forma coherente, entienden que donde no hay choque no hay enfrentamiento, donde no hay enfrentamiento no hay secesión ni independencia. Por tanto, entiendo que haya ciertos partidos que lo planteen, lo comprendo; ahora, que el Partido Socialista de Cataluña, que el señor Montilla encabece esto es de juzgado de guardia, nunca mejor dicho, de juzgado de guardia. Señor Montilla, que usted se ponga al frente de esto, con las siglas socialistas, pues, oiga...

Antes hablaba el señor Iceta del tema del Senado y la lengua. Mire, señor Iceta, a ver si acepta usted un pacto, por lo menos: si hablamos catalán en el Senado ustedes permitirán que se hable y se estudie en castellano a las aulas de Cataluña. ¿Lo acepta? ¿Lo acepta, usted? (*Remor de veus*.) Claro, porque lecciones de plurilingüismo cuando aquí se sanciona a los comerciantes por rotular en castellano... ¡venga, hombre!

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Rivera Díaz

Ya llega un momento que la tomadura de pelo es tremenda. (*Persisteix la remor de veus*.) Por tanto...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

El Sr. Rivera Díaz

Por tanto, lecciones de pluralidad, las justas, porque ustedes quieren España plural, y nosotros también, pero Cataluña uniforme, y eso no tiene ningún sentido. Por tanto, en Cataluña pluralismo y en España pluralismo. Ahora, en España pluralismo confederal y en Cataluña uniformidad y nación única y identidad única, no; eso no es un modelo autonómico, ni un modelo federal; eso es un modelo confederal y para algunos incluso más allá.

Por tanto, nosotros votaremos en contra de estas propuestas.

Y acabo recordando un punto que hemos enmendado. Si queremos reformar la Ley del Constitucional lo que deberíamos hacer todos es ponernos de acuerdo para que, por lo menos, cuando haya una ley orgánica como el Estatuto de Cataluña, se someta previamente al recurso de constitucionalidad, como ya pasaba hasta los años noventa en que se cambió esta ley, como ustedes saben. Esa es la propuesta, eso es constructivo. Oiga, estamos de acuerdo de que es mejor que una ley pase por el tribunal, si tiene que pasar, antes de que pase por las urnas. Muy bien. Pues entonces introduzcamos ese cambio en las Cortes, ustedes que pueden, para hacer ese cambio.

Por tanto, nosotros...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president. Nosaltres proposem aquest punt, proposem que es pugui fer un recurs previ, que hi hagi recurs previ, i que després, una vegada passi pel filtre o no de la justícia, a la justícia, es pugui sotmetre a votació, a referèndum.

Per tant, nosaltres –acabo, senyor president– no hi donarem suport. Però sí que volem fer aquesta esmena, perquè aquells que diuen que volem fer canvis, doncs, prenguin també nota d'aquest canvi. I tant que vostès volen canviar la llei, introdueixin aquest canvi, que seria bo ja no només per a l'Estatut de Catalunya sinó en definitiva per la mateixa seguretat jurídica...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...que en això sí que hi estem d'acord.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Després d'aquesta darrera intervenció, voldria demanar una mica d'aigua, si us plau, als serveis del Parlament. (*Remor de veus.*)

Tornem-hi! Han passat gairebé quatre anys des que els ciutadans de Catalunya –gràcies– van dir que volien l'Estatut, un estatut que estem desplegant, especialment, amb una voluntat ambiciosa, des del Govern de Catalunya. I han passat gairebé quatre anys dient que quan el Tribunal Constitucional sentenciés sobre els recursos presentats ja s'analitzaria la sentència i s'actuaria, abans no.

I ara la sentència s'acosta, és un fet, i el debat al si del Tribunal Constitucional és de si es retallarà bastant, molt o moltíssim. I el debat avui aquí, al Parlament, mentre al Tribunal Constitucional estan debatent de si retallen poc, molt o moltíssim, és si renovem els magistrats que ja han decidit de sentenciar i de fer-ho ràpid, més aviat molt ràpid, i fer-ho durament, molt durament, més durament que la sentència no nada de fa dotze dies. I cregui'm, senyor Bosch, que nosaltres no voldríem sentència tampoc.

Doncs, bé, ho debatem aquí. I debatem el que calgui i el que convingui, senyor Rivera. I sí, també toca fer balanç. I sí, també toca assenyalar determinades qüestions i no renunciaré a fer-ho.

Ja s'ha explicat, a bastament, el contingut de la proposta de resolució, i per tant m'ho estalviaré. I deia que assenyalem..., doncs, sí, assenyalem tots aquells que van dur al Tribunal Constitucional l'Estatut que va referendar el poble de Catalunya, que per nosaltres és la màxima legitimitat que pot tenir una llei bàsica, i que no van dur-hi altres estatus d'autonomia amb articles similars o calcats.

Assenyalem com se sent de menyspreada i de farta tanta i tanta gent d'aquest país del tracte de l'Estat i de les seves institucions després de tantes dècades de buscar i buscar i buscar l'encaix amb Espanya.

I assenyalem també, amb tot el respecte, que aquesta resolució dilata la presa de consciència de més gent d'on som ara, de en quina situació real ens trobem ara. I aquesta resolució fixa una unitat que no és per avançar més enllà sinó per continuar-se autoenganyant, perquè el llop no ensenya ja les orelles, ensenya el morro i tot, i aquest no avisa.

Assenyalem que ens tenen presa la mida, als catalans, que ens queixem, que clamem, que ens estripem els vestits, però pensen, allà, a Madrid, que mai, mai, mai, després de queixar-nos, no fem un pas significatiu endavant. Mirin si ens han pres la mida, que ahir deia una dirigent del PSOE, i cito textualment: «Habrà ruido, pero al final no pasará nada.» O com deia el senyor Homs, que reconeixia..., o ahir el portaveu al Congrés, el senyor Duran Lleida, textualment: «Que la resolució que debatem pot ser un brindis al sol, fer veure que liderem iniciatives, però sense cap viabilitat.»

Assenyalem que quan es va fer la llei de creació del Tribunal Constitucional va haver-hi partits que avui signen aquesta resolució que van votar que sí, que van votar que es permetés al Tribunal Constitucional intervenir

sobre els estatuts que havien passat, compte!, per dues cambres de representativitat del que la Constitució diu que és dipositari de la sobirania, que és «el pueblo español», i a més a més per un referèndum del poble de Catalunya, i que ara certament volen canviar les regles del joc perquè s'adonen que potser va ser un error. I això els ho diuen des de Madrid també. Eh!, cap retret, com deia el senyor Iceta, cap ni un. Però el cas és continuar xutant la pilota endavant.

Assenyalem que la sentència està dictada, malgrat els intents, legítims i amb tota la bona intenció, d'endarrerir-la renovant els membres del Tribunal Constitucional ara. Assenyalem, com hem dit reiteradament, que substituir el botxí, podem fer-ho, però que igualment l'Estatut, i no considerin que sóc tremendista, rebrà el tret de gràcia igual; que el d'avui és un intent vistós, no dubto que seriós, però que només intenta evitar que les eleccions al Parlament de Catalunya girin al voltant del debat, amb majúscules, el debat sobre si l'autonomisme que prediquen és viable per donar resposta a les necessitats del poble català.

I això no és fer un pas endavant, per Esquerra, això que estem fent avui, ferm, pel que demana el poble. La nostra és una actitud com la que vam tenir a l'hora de ratificar, de la ratificació de la Constitució espanyola: que no era això, que era i és un marc limitatiu de la democràcia plena, el contrari del que es propugna i del que avui s'ha defensat aquí, legítimament, és clar, com legítimament és el que estic defensat jo ara.

El problema no són els membres del Tribunal Constitucional, si els canviem per uns o uns altres no els canviem, o si els canviem tots, o si que pleguin tots. El problema és una constitució que no ens reconeix com a sobirans del nostre propi destí, que ens considera menors d'edat i subjectats a una voluntat superior que no és la del poble de Catalunya. Aquesta és la qüestió.

La nostra no és ni una actitud pessimista ni una actitud resignada, en cap cas, ni pessimista ni resignada; la nostra és una actitud honesta, realista, d'acompanyar les majories d'aquest país i d'assumir riscos per al país –riscos per al país–, perquè a Esquerra hem acompanyat sempre aquest país en moments d'avançar i de consolidar. Vam acompanyar Convergència i Unió en la represa de les nostres institucions l'any 80 per consolidar la incipient Generalitat –allà hi érem nosaltres. Acompanyem el Partit dels Socialistes de Catalunya a l'hora d'impulsar un nou estatut i desplegar-lo amb ambició, a l'hora de fer la prova del cotó del federalisme de l'Estat, un federalisme que ni hi és ni se l'espera, una prova del cotó. I vam acompanyar el PSC i estem acompanyant el PSC per a això, per modificar el terreny de joc a l'Estat; ja estava consolidada la Generalitat, ara tocava modificar el terreny de joc a l'Estat. I ara, avui, acompanyarem la unitat. Però com deia un opinador molt llegit fa pocs dies: «Arriba l'hora de la veritat i el Tribunal Constitucional no és el tema, no és el marc.»

Per nosaltres, a partir de la sentència, l'únic acompanyament que veu Esquerra Republicana de Catalunya és a qui vulgui donar la paraula a la gent per decidir el futur de Catalunya; per això paga la pena de continuar acompanyant les majories. El rei va nu, el rei ha

reconegut que va nu, fins i tot ha gosat dir que poder hi anem tots, i el problema, senyor Homs, és l'infant que assenyala que el rei va nu? El problema no som nosaltres, senyor Homs.

Ha arribat l'hora de preguntar-nos i que ens preguntin: «I ara què?» A Esquerra hem respost aquesta pregunta, abans que ens la fessin i tot. I jo els pregunto: «Davant d'una sentència que retalla l'Estatut, la solució és que cal endarrerir la resposta? Què proposen quan el Tribunal Constitucional retalli l'Estatut? Quins plans tenen per a Catalunya la legislatura vinent amb l'Estatut retallat» –i reitero que no vull ser tremendista– «i esventrat?» Els placebos no fan mal, però el diagnòstic és errat i el que creiem és que cal teràpia democràtica de xoc.

No enganyem: el que avui debatem i votem no és la unitat en resposta a la sentència del Tribunal Constitucional, ni una prova per veure com ens en sortim quan toqui, és una resolució instrumental per xutar la pilota fora del terreny de joc de les eleccions del Parlament, per qui dia passa anys empeny.

El Govern de Catalunya ha decidit unànimement de fer accions perquè el Tribunal Constitucional desisteixi de fer sentència i per promoure al Senat un debat sobre les conseqüències de tot això, i hi donem suport i hi col·laborarem, com hem estat sempre amb la unitat d'acció al Senat i al Congrés dels Diputats. Però, hi insisteixo, Esquerra no podem compartir la diagnosi de com hem arribat aquí i en quins moments estem vivint ara. Si el catalanisme constitucionalista ha estat capaç d'arribar a un acord, de signar aquesta resolució per arribar a un acord de mínims davant de l'Estat, Esquerra hi votarem a favor, els anuncio que Esquerra hi votarem a favor, però no signarem una diagnosi sobre la situació política que és enganyosa i que ajorna encarar el problema.

Com els he dit, Esquerra està disposada, i així ha quedat patent, a fer els passos que calguin i els acords d'unitat que facin falta. Però no podem basar el bé preuat de la unitat política dels catalans en un subterfugi per no assumir amb coratge que la sentència és aquí i que la sentència bloqueja la llibertat de la ciutadania de Catalunya a decidir.

No tinguem por, no tinguem temors, no tornem a ensopegar amb la mateixa pedra de l'encaix, una i una altra vegada, dins d'Espanya, quan Espanya només entén una manera d'encaixar-hi i o l'agafem o la deixem, o l'agafem, que l'agafem; nosaltres no. I no parem de clamar i clamar perquè finalment no passi mai res. Ens han pres la mida; a Espanya ho saben molt bé.

Afrontem el problema, donem-hi resposta clara, sense ambigüitats, amb fermesa, arriscant. Aquest país necessita que arriquem tots plegats. Cadascú posarà grau al seu risc. Però jo els demano que arriquem, perquè el país, de veritat, s'ho val. I arriscar per nosaltres és consultar la gent perquè decideixi quin vol que sigui el seu futur i el futur de Catalunya, i en acabat que cadascú que vagi nu es vesteixi com bonament li plagui i via fora, que tot està per fer i tot és possible.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyors diputats, honorable president de la Generalitat, en nom del meu grup parlamentari passo a posicionar-me en la proposta de resolució que avui vostès presenten en el si del Ple del Parlament de Catalunya.

Avui, amb el debat d'aquesta proposta de resolució, venim a evidenciar que els partits de Govern, amb l'ajuda de Convergència i Unió, dediquen tots els seus esforços a fer electoralisme i ridícul, en lloc de solucionar les veritables preocupacions dels catalans. Avui, per si Catalunya no té prou problemes, obrim un conflicte institucional. El Parlament de Catalunya no està per posar en qüestió un òrgan que és garantia del nostre estat de dret, com és el Tribunal Constitucional. No ens pertoca, fer això. Ni li pertoca al Parlament de Catalunya, ni tampoc és la primera preocupació dels catalans.

Vostès, els partits que donen suport al Govern, i ara amb l'ajuda de Convergència i Unió, estan fent una cosa insòlita i tremendament irresponsable. Ara resulta que ja no consideren vàlides les sentències del Tribunal Constitucional, ni tampoc els seus membres. Vostès volen declarar incompetent i deslegitimar el Tribunal Constitucional. I jo em pregunto: què passa, doncs, amb els vint-i-cinc recursos que ha presentat el Govern davant el Constitucional des que governa el tripartit a Catalunya? Vint-i-cinc recursos i trenta-cinc conflictes de competències des del 2003 fins al 2008. L'últim, vull recordar que van presentar-lo fa només unes setmanes, sobre el decret del Fons de reestructuració i ordenació bancària. I ara què, doncs? Què és el que val? Val això, val allò? Què hem d'esperar, a Catalunya? Per a unes coses sí, per a les altres no? Per als vint-i-cinc recursos sí que és vàlid, el Tribunal Constitucional? Permetin-me que els ho digui, senyor president: això no és seriós i això no és coherent.

El president Montilla, vostè mateix, ahir, aquí a la sala, va dir que per ètica i per moral cal defensar l'Estatut. Vostès, ni ètica ni moral. Ahir mateix vulneraven les normes més elementals del mateix Estatut, ignorant el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que, per unanimitat, va declarar antiestatutari el Decret de modificació de la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Vostès, per l'obsessió de controlar-ho tot –que no quedi re per controlar a Catalunya–, tot, fins i tot els mitjans de comunicació públics, es van saltar a la torera..., i van convalidar el decret. I després demanen que es respecti l'Estatut? Miri, senyor Montilla, *pruebas son amores, y no buenas razones*.

I segueixo parlant de coherència. Demanen la renovació del Tribunal Constitucional, però la reforma de la llei per allargar el mandat de la presidenta senyora Casas va ser impulsada pel Govern del PSOE, amb el suport de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya. Els ho repeteixo per si no ho han entès bé: la reforma de la llei per allargar el mandat de

la presidenta senyora Casas, del Tribunal Constitucional, va ser impulsada pel Govern del PSOE, amb el suport de Convergència i Unió, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya Verds. I també els recordo que és el PSOE, són els seus companys, senyor Montilla, els que tenen bloquejada al Senat la renovació dels dos membres proposats per les comunitats autònomes governades pel Partit Popular, des del maig del 2008, els senyors Enric López i Francisco Hernando. Sí, sí, aquesta és la realitat, aquesta és una realitat que vostès amaguen contínuament i de manera hipòcrita quan parlen del Tribunal Constitucional. (*Remor de veus. Pausa.*)

I, parlant de bloqueig, permetin-me que els recordi, precisament, als diputats de Convergència i Unió, que tantes presses tenen ara per renovar el Tribunal Constitucional: van fer tot el possible per bloquejar la renovació del Consell de Garanties Estatutàries. O ja no se'n recorden, d'això? Perquè algun dia potser sí que n'hauríem de parlar, i bastant clar.

Tornem a parlar de coherència. Vostès contínuament fan la cantarella aquesta que dia sí, dia també, anem sentint, que retirem el recurs sobre l'Estatut que ha interposat el Partit Popular. Molt bé. (*Remor de veus.*) Encara no els he sentit, –i parlant de coherència– demanar al *defensor del pueblo*, del seu partit, senyor Montilla, que retiri el seu recurs sobre els cent dotze articles impugnats, ni tampoc al seu bon amic del Govern balear, ni tampoc al seu bon amic del PSOE del Govern de l'Aragó. Tots són companys del seu partit. Potser és que aquestes coses no li agrada a vostè de demanar-les als seus companys? Doncs, miri, potser que comenci a aprendre'n.

Bé, ara vostès volen portar, tal com hem vist en la proposta..., que portaran al Senat aquesta resolució, i faran, evidentment, el numeret que voten tots plegats i que són un front comú, però tots sabem que això és un altre engany. Els convido que portin la proposta al Congrés dels Diputats i que es voti; sí, sí, que es voti. Tinc molta curiositat per què votaran els vint-i-cinc diputats del Partit dels Socialistes de Catalunya, i sobretot què votaran la ministra senyora Chacón i el ministre senyor Corbacho. Serà interessant veure-ho, els ho ben prometo.

Mirin, ja n'hi ha prou de demagògia, prou de desviar l'atenció sobre allò que realment interessa, prou de posar «en entredit» les institucions de tots, prou de generar falses expectatives. Tenim altres problemes, i molt més greus, senyor Montilla, a Catalunya. Ens agradaria veure tota aquesta parafernàlia que han muntat i que l'hem vista al llarg d'aquesta setmana i avui l'acabem de contemplar, que aquesta parafernàlia servís per consensuar mesures per lluitar contra la crisi i l'atur. Ens agradaria veure també un «front comú», com a vostès els agrada anomenar, per plantar cara al Govern de l'Estat per aturar la pujada de l'IVA. I a això m'agradaria que també s'hi unís Convergència i Unió. (*Remor de veus.*) Però també tornem al de sempre: sembla que al Govern socialista «dels nostres amics» a Madrid no ens convé demanar allò que sí que interessa, allò que sí que convé a Catalunya.

Senyores i senyors diputats, hauríem de ser els primers a respectar les institucions, les lleis i les decisions judi-

cial que es deriven del marc jurídic institucional que tenim al capdamunt, del qual hi ha la Constitució, i de la qual emanen l'Estatut i l'autonomia de Catalunya. S'ha de respectar aquest marc polític establert a la Constitució, que va ser també referendada majoritàriament pel conjunt dels espanyols i dels catalans.

L'única institució que té la potestat de determinar la constitucionalitat d'una llei és el Tribunal Constitucional, els agradi o no. Per tant, podem censurar, com no pot ser d'altra manera, el retard a dictar la sentència, tot el que vulguin sobre el retard de dictar la sentència, però no podem acatar..., no podem atacar –perdó, perdonin–, no podem atacar la legitimitat constitucional i legal del tribunal per dictar sentència sobre l'Estatut. Ho repetixo: no correspon al Parlament dir si l'Estatut és o no és del tot constitucional. Dir si s'està en condicions o no de dictar sentència és una qüestió d'oportunitat, no de legalitat. Per tant, entenem que aquestes propostes són les que vénen bé als interessos de Convergència i Unió i del tripartit, però que no és el tema de fons que interessa. El que interessa és que el Tribunal Constitucional dicti una sentència en què digui què és i què no és constitucional, i per fer-ho està plenament legitimitat.

Respecte a les pròrogues del mandat dels jutges que en formen part, cal recordar que estan legalment previstes i que, efectivament, si no els agrada la llei tal com està ara, cal impulsar la modificació allà on toqui, però no aquí. No s'equivoquin de lloc.

De totes maneres, permetin-me que els digui: si tan constitucional és l'Estatut, tal com hem sentit, de què tenen por? Deixin treballar les institucions! No pateixin! El que sí que he pogut veure i entendre i comprendre, que vostès estan molt nerviosos, perquè saben que hi ha molts articles de l'Estatut que no són *constitucionals*, i és per això que a corre-cuita volen canviar les regles del joc. Diguem la veritat, home! No ens amaguem!

Aquest debat està forçat, en temps i forma; és totalment electoralista i partidista, i això ja és prou greu. I si això no fos suficient, és també, com els he dit al principi, irresponsable. En un moment com l'actual, en plena, profunda crisi econòmica, la classe política catalana està fent saltar pels aires tot el marc polític i institucional pel qual ens hem de regir? Vostès són els que fan perdre tota la confiança dels catalans vers els polítics.

(*Remor de veus.*) Són vostès, els que generen inestabilitat política, i sense estabilitat política no hi haurà mai estabilitat econòmica per fer créixer Catalunya.

I per acabar, senyor president, esperem molt sincerament que s'acabin les pressions que vostès estan duent a terme, els numerets, les ànsies de fotografies, els espectacles i les parafernàlies. Esperem, desitgem i els exigim que busquin acords amb tots els grups parlamentaris per lluitar contra l'atur, per crear ocupació per al 18 per cent dels catalans que estan actualment desocupats, per lluitar contra la crisi econòmica, per evitar la pujada de l'IVA, per totes aquelles preocupacions que tenen els catalans. Només cal que mirin les enquestes i se n'adonaran. El que vostès porten avui aquí a debat, més enllà de ser artificial i innecessari, no és prioritari per als catalans. Però no es preocupin, Catalunya és de tots els catalans. Vostès en moltes ocasions no ens hi volen. No els càpiga cap dubte que el Partit Popular està treballant més que mai per Catalunya (*remor de veus*), i evidentment tindrem, sortosament, un estatut en el qual cabrem tots i cadascun dels catalans que confirmen més de 7 milions i mig de ciutadans.

Per tot el que he dit, el nostre vot serà contrari, senyor president.

Res més, i moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posem, doncs, a votació aquesta proposta de resolució, amb el benentès, tal com han expressat els portaveus, que les esmenes no han estat acceptades.

Comença la votació.

La Proposta de resolució sobre la constitucionalitat de l'Estatut i la renovació del Tribunal Constitucional ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i un minut.